Revista

Numărul 17, Iulie 2011

ANNISAA

Frumusețe & Valoare

Din paginile revistei

Imam Ibn Rushd - Şcoala Maliki 8

Femei demne de urmat - Sawda bint Zam'a, radhi Allahu anha 12

Tăfsir Surat At-Takathur 17

Credinţa în Îngeri, aleihum sallam, şi sensul acesteia 21

Povestea Profetului Adam, aleihi sallam 25

Moise şi Al-Khidr – de Ibn Kathir 34

Istoria Djinnilor care trăiesc pe pământ alături de noi 41

Depresia - punctul de vedere al Islamului, privind această stare covârşitoare 46

Bucură-te de viaţă 51

Spiritualitatea de dinainte de luna Ramadan 54

Din paginile revistei

Meritele lunii Shaban 56

Drumuri întortocheate - adevăruri revelate 59

Special pentru Diana Manal 62

Colţul gândurilor 63

Toleranţa şi iertarea, valori fundamentale ale sufletului 64

Termenii islamici în viaţa noastră 69

Sfaturi pentru părinţi 70

Cum să suportăm căldura verii 72

Sănătate - Varicele 73

Sportul - un scop, o valoare 77

Bucătărie orientală 80

Dicţionar al termenilor islamici 85

Redacţia Annisaa

Gabriela Guettat	Redactor Şef
Yasmin Dorina	Tehnoredactor
Gabriela Gharabli	Redactor
Nadia Sayeh	Redactor
Umm Omar	Redactor
Mariam Oana	Redactor
Roxana Cuibuş	Redactor
Ionela Noour	Corector

Adresa de email a Revistei Annisaa

revista_annisaa@ymail.com

Colaboratori

Manar Manar

Yasminne Riad

Melek Cherim

Norhan Diana

Sara Sarah

Latifa Khadija

Munir Karim

Ahmed Jaber

Adresa blogului Annisaa

http://revistaannisaa.blogspot.com/

Surat Al-'Ahqaf

(Meccană [66]; 35 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Noi i-am poruncit omului
să le arate bunătate părinților săi.
Mama sa l-a purtat cu dureri
şi l-a născut cu dureri.
Purtarea lui şi [până la] înțărcarea lui
sunt treizeci de luni. Iar când ajunge
în plină putere şi împlineşte patruzeci
de ani, zice el: "Doamne, ajută-mă pe mine
ca să-Ți aduc mulțumire pentru
binefacerea Ta, cu care Te-ai îndurat
de mine şi de părinții mei, şi să împlinesc
o faptă bună, care să-ți placă!
Şi fă ca urmaşii mei să fie oameni buni
[evlavioşi]! Eu mă întorc la Tine,
căindu-mă, şi eu sunt dintre cei supuşi."

În Islamul adevărat,

continuitatea a ceea ce este început

are o importanță esențială, iar noi ținem

cont de aceasta. Fiind în aşteptarea numărului

epustuflant al lunii Ramadan,

vă încercăm răbdarea, lăsându-vă să savurați

subiectele acestui număr

cu noi viziuni, inshaAllah, deosebite.

Gabriela Guettat

بسم الله الرحمن الرحيم

Imam Ibn Rushd – Şcoala Maliki

(partea a doua)

~ tradus de Yasminne Riad ~

Pornind de la filosofia lui Aristotel, Ibn Rushd demonstrează că lucrurile sunt în acelaşi timp sensibile şi inteligibile. „Inteligibilitatea lor probează eroarea platonismului şi a neoplatonismului: ideile nu au o existenţă separată; universalele aderă la lucrurile individuale. Fiecare substanţă sensibilă este produsul formei şi al materiei, totodată un act determinant şi o posibilitate determinată. Actul îi permite să existe, posibilitatea să devină. Devenirea implică o ontologie ierarhizată a mişcării, în conformitate cu raportul dintre cauză şi efect, care cuprinde existenţele mişcate, dar care nu provoacă mişcarea altor lucruri, existenţele mişcate şi provocatoare de mişcare, existenţele care mişcă fără să fie mişcate. Această categorie din urmă o constituie actul pur."

Filosofia islamică a lui Ibn Rushd marchează o etapă determinantă în istoria gândirii umanităţii şi influenţează sub toate aspectele gânditorii de mai târziu: Albert cel Mare, Toma d'Aquino, Raimundus Lulus, Siger din Brabant şi Boethius din Dacia, iar mai târziu Dante şi Marsilio din Padova.

„Astfel stau lucrurile până în secolul al XVI-lea. Averroismul, în multiplele sale forme de interpretare, provoacă, împletite între ele, elogiul şi scandalul. El traversează Europa, începându-şi declinul în Italia secolului al XVI-lea. Pe de altă parte, această filosofie închide Occidentul. Cu ea, o fâşie a ontologiei slăbeşte şi dispare de pe scena occidentală. *Mundus imaginalis*, acest intermediar între materie şi spirit, nu are loc decât în gândirea orientală. Niciodată Occidentul nu va acorda o asemenea putere imaginaţiei." – reflectă Claude Cais, în cartea sa, *Filosofie Islamică*.

La scurt timp după publicarea lucrării sale, *Tratat decisiv*, Ibn Rushd a scris o lucrare de doctrină religioasă, intitulată *Modalităţi de verificare a credinţei comunităţii,* ce are ca scop determinarea intenţiei Dătătorului de lege în diferitele doctrine ale sectelor religioase, precum Al-Mutazila, Aş-Şariy, Sufiştii şi literaţii, arătând de unde au început distorsiunile, abaterile şi inovaţiile incompatibile cu Islamul. Polemica lui Ibn Rushd a devenit o lucrare doctrinară în domeniul cunoaşterii lui Allah subhana wa ta'ala. El a început prin a analiza argumentele existenţei lui Allah Preaînaltul, aşa cum le percep sectanţii, şi a continuat prin a combate acele concepţii care erau eronate sau periculoase pentru comunitatea musulmană, din cauza inovaţiilor şi abaterilor pe care le susţin.

Mesut Okumus, Profesor Doctor la Universitatea Hitit din Turcia, în expunerea sa despre Ibn Rushd, explică:

„Lucrarea lui Ibn Rushd, *Fasel al-maqal*, analizează filosofia şi se discută aici despre filosofia disciplinelor din perspectiva religiei, ca şi legitimitatea filosofiei din punct de vedere religios. El a accentuat aceste teme încă din introducerea lucrării sale, spunând că «va încerca să vadă filosofia din perspectiva religiei şi să analizeze poziţia filosofilor şi a logicienilor prin prisma Shariei (شريعة)». Apoi el a adăugat că, pe durata acestei analize, va încerca să concluzioneze dacă filosofia este permisă sau aprehensivă din punct de vedere islamic, iar dacă ea nu este aprehensivă, va încerca să determine dacă ea este un lucru recomandat sau obligatoriu."

De fapt, Ibn Rushd a susţinut punctul de vedere potrivit căruia filosofia şi religia au acelaşi scop: acela de a atinge cunoaşterea corectă şi deplină, de a acţiona în mod just şi, eventual, de a obţine formarea unor puternice trăsături morale. Pentru el, studiul religiei şi al filosofiei, fără a avea o etică şi o morală, este în detrimentul amândurora, în cele din urmă. Prin urmare, şi filosofii, şi juriştii ar trebui să fie obiectivi în abordările lor, să se conducă numai după principii morale şi să caute să aibă o viaţă virtuoasă.

Ibn Rushd însuşi şi-a trăit viaţa după astfel de principii, punând în practică ceea ce a concluzionat în cercetările sale şi ceea

ce el a scris sau a declarat. El s-a străduit să fie, în acelaşi timp, un jurist drept şi un filosof virtuos.

Ibn Rushd a identificat principalele scopuri ale Legii: acelea de a implementa în societate cunoaşterea corectă a legilor şi de a încuraja pe membrii ei să trăiască în deplină moralitate. Această cunoaştere corectă, numită *Maarfat-Allah - معرفة الله*, *cunoaşterea lui Allah subhana wa ta'ala,* este menită să conducă spre cunoaşterea oamenilor, aşa cum sunt ei în realitate şi să conştientizeze care sunt factorii care conduc spre fericire sau spre nefericire, în Viaţa de Apoi.

Transpunerea în faptă a acestei cunoaşteri înseamnă a împlini fapte bune, ele fiind cele care vor aduce răsplata şi starea de fericire atât în această lume, cât şi în cealaltă, precum şi evitarea de a face fapte rele, care vor fi cauza nefericirii şi a pedepsei, în ambele lumi.

Transpunerea în practică a acestei cunoaşteri se referă la domeniul acţiunii şi faptelor, care sunt împărţite în acţiuni ale trupului şi acţiuni şi stări ale inimii, cum ar fi perseverenţa, mulţumirea şi altele asemenea lor. În vreme ce acţiunile trupului sunt destinate a fi supuse jurisprudenţei, acţiunile şi stările inimii sunt cele care cad sub incidenţa eticii, care a fost numită, în religie, *ascetism şi ştiinţa cunoaşterii Lumii de Apoi (Zuhd wa al-Aulum al-Akhirah – زهد و العلوم الأخيرة)*.

Ibn Rushd a atras atenţia asupra lucrărilor lui Al-Ghazali, care s-au concentrat asupra acestei probleme, specificând acele principii care conduc spre pioşenie şi fericire.

Ibn Rushd, în lucrarea sa, *Fasel al-maqal*, care este în mod deosebit concentrată asupra relaţiei religie - filosofie, detaliază în profunzime răspunsurile lui Al-Ghazali, din lucrarea acestuia, intitulată *فيصل التفرقة – Faysal at-tafrqa - Deosebirea dintre Islam şi necredinţă,* unde autorul aduce în atenţie subiectul hermeneuticii, poziţia Şcolilor Islamice de hermeneutică (ştiinţa interpretării textelor religioase, a culturii spirituale), condiţiile necesare pentru o interpretare adecvată, ca mai apoi, el (Ibn Rushd) să stabilească propriile sale metode de hermeneutică, în concordanţă cu cele cinci feluri de clasificare a stărilor.

Prin această carte, Ibn Rushd a expus preocuparea sa principală de a elimina dezacordurile

exterioare dintre filosofie şi religie, prin interpretarea doctrinelor religioase în conformitate cu Legea (Sharia) şi prin prisma investigaţiei filosofice, punând în discuţie dacă filosofia este interzisă, obligatorie sau doar recomandată, atunci când este vorba despre terminologii din jurisprudenţa islamică. El a încercat să aducă în atenţie, din acest punct de vedere: în interpretarea izvoarelor primare ale jurisprudenţei islamice: Coranul şi Sunnah, iar în interpretarea izvoarelor secundare: acordurile comune ale exegeţilor şi savanţilor. El a încercat să fie apărătorul filosofiei şi să-i aducă acesteia legitimitate, din punct de vedere religios.

În ciuda tendinţelor liberale ale guvernării, multe dintre concepţiile lui Ibn Rushd au fost respinse sau blamate, ceea ce i-a atras exilul, în 1195, la Lucena. El a căzut în dizgraţia Califului, deoarece opozanţii influenţi l-au denigrat, astfel încât a ajuns să fie interogat pentru acuzaţiile de erezie ce i-au fost aduse şi i s-a interzis să părăsească Lucena, o localitate din apropierea Cordobei. La acea vreme, Califul a poruncit ca lucrările incriminate să fie arse, cu excepţia tratatelor de medicină,

matematică şi astronomie elementară. La puţin timp după această perioadă încercată din viaţa lui, Califul a revenit asupra deciziei sale şi l-a graţiat pe Ibn Rushd, chemându-l din nou la Marrakesh, însă acesta a murit la scurt timp, în decembrie 1198.

Opera lui Ibn Rushd este imensă, căci în afara acestor comentarii şi interpretări care au fost punctul turnat al filosofiilor de mai târziu ale Europei, el a mai scris eseuri de fizică, tratate asupra problemei inteligenţei şi intelectului uman, lucrarea *Demonstraţie a dogmelor religioase* şi faimosul *Tahafut at-tahafut* - تهافت التهافت - *Distrugerea distrugerii*, ca răspuns pentru Al-Ghazali. De asemenea, a scris şi lucrări de fizică, de aritmetică, de astronomie elementară şi de politică.

بسم الله الرحمن الرحيم

~ Femei demne de urmat ~
Soţiile Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

~ de Gabriela Gharabli ~

Sawda bint Zam'a, radhi Allahu anha

Sawda bint Zam'a ibn Qais ibn Abd Wed ibn Nasr, radhi Allahu anha, a fost o femeie puternică, ce a îndurat multe greutăţi de dragul Islamului, fiind printre primele convertite la Islam şi prima femeie care a emigrat în Abisinia, pe calea lui Allah subhana wa ta'ala, unde regele Negus i-a primit pe credincioşi cu braţele deschise, protejându-i împotriva meccanilor şi refuzând să îi dea pe mâinile lor.

Datorită puterii ei de convingere, primul ei soţ, Sakran ibn Amr, a îmbrăţişat Islamul. În timpul celei de a doua emigrări în Abisinia (Etiopia), Sawda, radhi Allahu anha, şi-a însoţit soţul, suferind multe greutăţi, el murind pe drumul de întoarcere la Mecca şi lăsând-o pe Sawda, radhi Allahu anha, singură, fără niciun ajutor şi cu un tată bătrân.

Rămânând fără protector, a trebuit să aleagă între a se întoarce la familia ei (în acest caz expunându-se la atacuri din cauza religiei, fiind o povară pentru societate, ca văduvă) sau a se recăsători.

Sawda, radhi Allahu anha, avea în jur de cincizeci de ani, atunci când Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a hotărât că ea este cea mai potrivită femeie care să aibă grijă de familie şi gospodărie, după moartea Khadijei, radhi Allahu anha. Astfel, Khawla bint Hakim Alsalmiah a venit la Sawda, radhi Allahu anhunna, şi i-a spus:

„Îti doreşti ca Allah să-ţi ofere o mare binecuvântare, Sawda?" Iar ea a întrebat: „Şi care este aceasta, Khawla?" Khawla, radhi Allahu anha, i-a răspuns:

„Mesagerul lui Allah m-a trimis la tine cu propunerea de căsătorie.” Sawda, radhi Allahu anha, a încercat să se abţină, cu toate că era foarte mirată de această propunere şi, cu o voce tremurândă, i-a răspuns: „Mi-ar plăcea. Mergi la tatăl meu şi spune-i acest lucru.”

Khawla, radhi Allahu anha, s-a dus la tatăl Sawdei, radhi Allahu anha, şi i-a spus: „Mohammed ibn Adullah ibn Abdul Muttalib m-a trimis să o cer, pentru el, pe Sawda în căsătorie.” Bătrânul a exclamat: „O înţelegere nobilă. Ce spune ea (Sawda)?” Khawla, radhi Allahu anha, i-a răspuns: „Ea şi-ar dori acest lucru.” Atunci el a chemat-o şi i-a spus: „Sawda, această femeie susţine că Mohammed ibn Abdullah ibn Muttalib a trimis-o să te ceară pe tine în căsătorie. Este o propunere nobilă; vrei să te căsătoresc cu el?” Sawda, radhi Allahu anha, a acceptat, simţind că aceasta este o mare onoare.

Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi Sawda, radhi Allahu anha, s-au căsătorit în luna Shawwal, în al zecelea an al profeţiei, oferindu-i ei companie, onoare şi protejarea religiei. După căsătorie, ea a fost cea care s-a ocupat de treburile gospodăreşti, împreună cu fiicele Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

Din relatările Aishei, radhi Allahu anha, aflăm că Sawda, radhi Allahu anha, a fost o femeie plină, cu mişcări lente.

Aisha, radhi Allahu anha, a relatat:

„Sawda a cerut permisiunea Profetului să plece mai devreme, în cursul nopţii de Jam’a, fiind o femeie plină şi foarte înceată. Profetul i-a dat permisiunea.”

(relatat de Bukhari)

A fost o mare surpriză în Mecca faptul că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a ales să se căsătorească cu o femeie văduvă, care nu a fost nici tânără, nici frumoasă. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a ştiut, însă, de greutăţile întâmpinate de această femeie, care a renunţat la casa şi proprietăţile sale, alegând calea emigrării spre un loc necunoscut, Abisinia, traversând deşertul, toate acestea fiind făcute din marea ei dorinţă de a-şi păstra religia.

A fost una dintre cele mai virtuoase femei din timpul ei,

cunoscută pentru evlavia şi spiritul ei de dreptate, fiind una dintre soţiile cele mai iubite de către Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

Pe timpul căsătoriei lor, i-a fost revelat Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, versetul referitor la îmbrăcămintea unei dreptcredincioase:

„O, Profetule! Spune soaţelor tale şi copilelor tale şi femeilor dreptcredincioşilor să se învelească în jilbaburile lor, căci astfel vor fi mai bine distinse să fie cunoscute şi să nu li se pricinuiască necazuri! Allah este Iertător, Îndurător [*Ghafur, Rahim*]."

(Surat Al-'Ahzab, 33:59)

Atunci când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a căsătorit cu Aisha, radhi Allahu anha, şi a adus-o la casa lui, cu aerul ei tineresc, fericită, plină de viaţă şi foarte inteligentă, Sawda, radhi Allahu anha, s-a gândit să părăsească locul ei din casa Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam.

Văzând-o retrasă şi abătută, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a întrebat-o dacă doreşte să divorţeze de el, ştiind că această căsătorie nu-i oferă decât protecţie şi confort. Dar Sawda, radhi Allahu anha, ştia că această căsătorie îi oferă mult mai mult decât atât, şi anume binecuvântarea lui Allah subhana wa ta'ala. Iar ea, fiind o femeie pioasă şi cu

încredere în Allah Preaînaltul, nu-şi dorea mai mult.

Şi înlăturându-şi gelozia feminină ce o măcina, i-a spus Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam: „Nu am nicio pretenţie să fiu soţia ta ca şi Aisha, aşa că ţine-mă doar să trăiesc lângă tine, să iubesc ceea ce tu iubeşti şi să mă bucur de fericirea ta."

Atunci când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a însurat cu Hafsa bint Omar, radhi Allahu anha, după ce acesteia i-a murit soţul şi ea încă nu împlinise 18 ani, Sawda, radhi Allahu anha, a rămas în casa Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, alături de celelalte două soţii, fiind mai apropiată de Aisha, radhi Allahu anha.

Sawda, radhi Allahu anha, a avut un temperament coleric, se „aprindea" foarte repede. Cu toate acestea, Aisha, radhi Allahu anha, a spus:

„Nu am văzut nicio femeie cu care aş dori să seamăn, mai mult decât Sawda bint Zam'a, deşi a avut un temperament iute."

(relatat de Muslim)

De foarte multe ori aducea zâmbetul pe faţa Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, prin umorul ei, printr-un gest sau o afirmaţie.

Sawda, radhi Allahu anha, văzând cât de fericit era Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a renunţat la ziua în care trebuia să fie alături de el, în favoarea Aishei, radhi Allahu anha.

Aisha, radhi Allahu anha, a relatat:

„Ori de câte ori Profetul intenţiona să facă o călătorie, obişnuia să tragă la sorţi dintre soţiile sale, şi o lua cu el pe aceea care ieşea învingătoare de mai multe ori. De asemenea, obişnuia să fixeze o zi şi o noapte pentru fiecare dintre soţiile lui, însă, Sawda bint Zam'a i-a dat ziua şi noaptea ei Aishei, ea intenţionând, astfel, să-l mulţumească pe Profetul lui Allah."

(relatat de Bukhari)

Când Sawda, radhi Allahu anha, a mai îmbătrânit, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost îngrijorat ca nu cumva ea să se simtă abandonată din cauza soţiilor mai tinere şi a întrebat-o din nou dacă doreşte să divorţeze, însă a primit acelaşi răspuns. Sawda, radhi Allahu anha, nu şi-a dorit decât să rămână soţia omului pe care Allah subhana wa ta'ala l-a ales să fie Mesager pentru întreaga lume şi să fie soţia lui şi în Ziua Învierii.

Pe toată perioada vieţii, ea şi Aisha, radhi Allahu anhuna, au rămas foarte apropiate.

De la Sawda bint Zam'a, radhi Allahu anha, avem cinci istorisiri profetice, relatate de Abu Dawud şi Nasa'i.

Referitor la moartea ei, Aisha, radhi Allahu anha, a relatat:

„Unele dintre soţiile Profetului l-au întrebat: «Care dintre noi va fi prima care te va urma (după moarte)?» El a răspuns: «Cea care are cele mai lungi mâini.» Deci ele au început să-şi măsoare mâinile cu un băţ şi mâinile Sawdei s-au dovedit a fi cele mai lungi. (Când Zainab bint Jahsh a murit prima dintre ele, în timpul Califatului lui Omar), noi ne-am dat seama că „mâna lungă" a fost un simbol de cari-

tate, deci ea a fost prima care l-a urmat pe Profet şi îi plăcea mult să facă acte de caritate (Sawda a murit mai târziu, pe timpul Califatului de Muawiyah).”

(relatat de Bukhari)

Ea, radhi Allahu anha, a trăit în timpul lui Omar ibn Khatab, radhi Allahu anhu, murind în timpul Califatului de Muawiyah, în Medina, aproximativ în anul 54H, în luna Shawwal.

A fost îngropată în cimitirul de femei, din Medina. A lăsat camera ei Aishei, radhi Allahu anha, prietena ei de suflet, ceea ce i-a permis să-şi mărească camera, care devenise mică după îngroparea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, într-o parte a ei.

La moartea ei, Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a făcut sujud. Când a fost întrebat care este motivul acestui lucru, el a spus:

„Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus: «Când vedeţi un semn, îngenunchiaţi.» Şi ce semn este mai mare decât să fii martor la moartea soţiei Profetului?”

بسم الله الرحمن الرحيم

Tăfsir Surat At-Takathur
Capitolul 102 - revelată în Mecca
de Ibn Kathir

~ tradus de Umm Omar ~

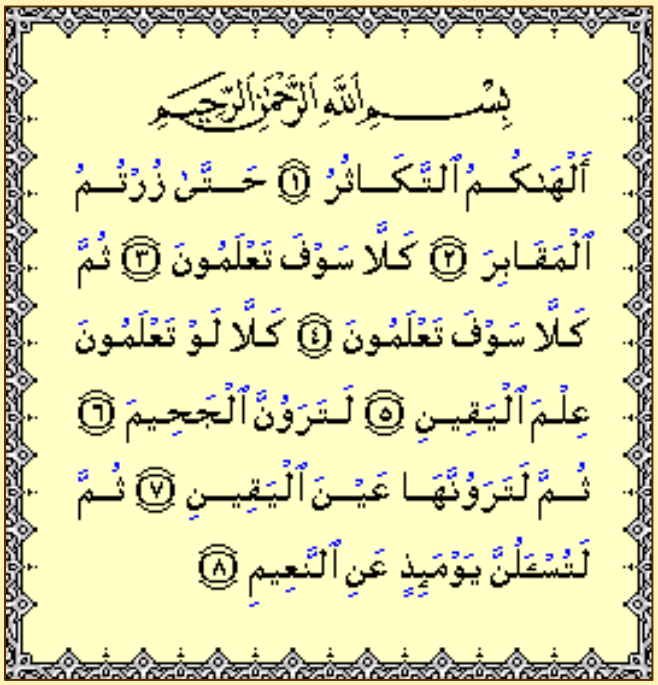
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
أَلْهَىٰكُمُ التَّكَاثُرُ ﴿١﴾ حَتَّىٰ زُرْتُمُ
الْمَقَابِرَ ﴿٢﴾ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ ثُمَّ
كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ
عِلْمَ الْيَقِينِ ﴿٥﴾ لَتَرَوُنَّ الْجَحِيمَ ﴿٦﴾
ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ الْيَقِينِ ﴿٧﴾ ثُمَّ
لَتُسْأَلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ ﴿٨﴾

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

1. Vă abate goana după înmulţire,
2. Până când veţi vizita mormintele.
3. Nu! Voi veţi şti curând!
4. Şi încă o dată: Nu! Voi veţi şti curând!
5. Nu! Dacă aţi şti cu siguranţă!
6. Voi veţi vedea Iadul!
7. Încă o dată: Îl veţi vedea, cu siguranţă!
8. Apoi veţi fi întrebaţi, în Ziua aceea, despre plăceri!

Rezultatul iubirii acestei lumi şi nepăsarea acordată Vieţii de Apoi

Allah subhana wa ta'ala spune că toţi sunt preocupaţi de dragostea lumească, cu deliciile şi podoabele sale, iar acest lucru va distrage de la cale pe acela ce caută în continuare această lume, dorind-o. Acest lucru va fi amânat până la venirea morţii şi vor vizita mormintele, devenind astfel, şi ei, locuitorii lor.

În Sahih Bukhari, aceasta este înscrisă în Cartea *Ar-Riqaq* (Povestiri care îţi înmoaie inima) de la Anas ibn Malik, care a relatat că Ubay ibn Ka'b a spus: *„Obişnuiam să cred că aceasta a fost o parte din Coran, până când a fost revelat versetul, care grăia:* «1. Vă abate goana după înmulţire»"

El s-a referit la hadith-ul în care Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, spunea:

„Dacă Fiul lui Adam ar fi avut o mină de aur, el ar fi dorit alta la fel...."

Imam Ahmad relatează de la Abdullah ibn Ash-Shikhkhir că a spus:

„Am venit la Mesagerul lui Allah în timp ce el spunea: «Creşterea reciprocă vă distrage atenţia. Fiul lui Adam spune: „Averea mea, averea mea." Dar voi nu luaţi vreun beneficiu din averea voastră, cu excepţia a ceea ce aţi mâncat şi aţi terminat, sau ceea ce aţi îmbrăcat şi aţi purtat afară, sau ceea ce aţi dat caritate şi aţi cheltuit.»"

Muslim, Tirmidhi şi Nasa'i, de asemenea, înregistrează acest hadith.

Muslim a relatat în Sahih, de la Abu Huraira, radhi Allahu anhu, că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Robul spune: «Averea mea, averea mea.» Cu toate acestea, el obţine numai trei beneficii din averea sa: ceea ce el mănâncă şi termină, ceea ce acesta poartă până când se uzează, sau ceea ce el dă în caritate şi este cheltuit. Oricare lucru, altceva decât aceasta, se va duce şi va rămâne pentru oameni."

Muslim era singur când a înscris acest hadith.

Bukhari a relatat de la Abbas ibn Malik, că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Trei lucruri urmează persoana decedată, şi două dintre ele se întorc, în timp ce unul rămâne în urmă cu el. Lucrurile care-l urmează sunt familia lui, averea şi faptele sale. Familia şi averea sa se întorc, iar faptele sale rămân."

Acest hadith de asemenea a fost relatat de Muslim, Tirmidhi şi Nasa'i.

Imam Ahmad a relatat de la Anas că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Fiul lui Adam devine bătrân cu senilitate, dar două lucruri rămân încă cu el: perseverenţa şi speranţa."

Ambii, Bukhari şi Muslim, au relatat acest hadith în cele două Sahih-uri.

Ameninţarea cu Iadul a celor întrebaţi despre plăceri

„3. Nu! Voi veţi şti curând!"

Al-Hasan Al-Basri a spus: „*Aceasta este o ameninţare după o ameninţare.*"

Ad-Dahhak a spus: „«3. Nu! Voi veţi şti curând!» semnificând «*O, tu, necredincios!*»;

«4. Şi încă o dată: Nu! Voi veţi şti curând!»

semnificând «*O, tu, neredincios!*»"

Apoi Allah subhana wa ta'ala grăieşte: „5. Nu! Dacă aţi şti cu siguranţă!", semificând *„dacă ai şti şi ai avea adevărata cunoaştere, până când vei ajunge la mormânt, nu ai fi distras de avere, care este adevărata rivală împotriva căutării lăcaşului Vieţii de Apoi."*

Apoi Allah subhana wa ta'ala grăieşte:

„6. Voi veţi vedea Iadul!
7. Încă o dată: Îl veţi vedea, cu siguranţă!" Aceasta este ameninţarea care a fost dată anterior, în spusele lui Allah subhana wa ta'ala:

„3. Nu! Voi veţi şti curând!
4. Şi încă o dată: Nu! Voi veţi şti curând!"

Astfel, Allah Preaînaltul i-a ameninţat cu această situaţie, care va fi tot ceea ce oamenii Focului vor vedea. Este un Foc, care, dacă ar fi inspirat o singură dată, orice Înger sau Profet, aleihum sallam, aflat în apropiere, ar cădea în genunchi din cauza fricii şi a vederii tuturor ororilor sale. Aceasta este bazată pe ceea ce a fost relatat cu privire la acest fapt. Apoi Allah subhana wa ta'ala grăieşte:

„8. Apoi veţi fi întrebaţi, în Ziua aceea, despre plăceri!", semnificând: în ziua aceea toate întrebările vor fi adresate privind recunoştinţa faţă de binecuvântările cu care Allah subhana wa ta'ala v-a înzestrat: cum ar fi sănătatea, siguranţa, hrana şi alte lucruri. Veţi fi întrebaţi dacă aţi returnat binecuvântările Lui, prin a-I mulţumi Lui şi a vă închina Lui.

Jarir a consemnat că Al-Husayn ibn Ali As-Suda'i i-a povestit de la Al-Walid ibn Al-Qassim, care a relatat de la Yazid ibn Kaysan, care a relatat de la Abi Hazim, care la rândul său a relatat de la Abu Huraira că a spus:

„Trimisul lui Allah, salla Allahu alehi wa sallam, a ieşit într-o noapte afară din casă şi a văzut că Abu Bakr şi Omar, radhi Allahu anhum, erau şi ei afară. El a zis: «Ce v-a făcut să ieşiţi afară din casele voastre la ceasul acesta?» Ei au răspuns: «Trimis al lui Allah, foamea ne-a împins.» La care, el a zis: «Pe Cel în mâinile Căruia se află viaţa mea, ce v-a scos pe voi afară, m-a scos şi pe mine; ridicaţi-vă.» Ei s-au ridicat împreună cu el şi au mers la casa unuia dintre Ansari, dar acesta nu era a-

casă. Când nevasta acestuia l-a văzut, a zis: «Eşti bine venit», iar Trimisul lui Allah a întrebat-o: «Unde este cutare şi cutare?» Ea a răspuns: «A plecat să ne aducă apă proaspătă.» Când s-a întors, l-a văzut pe Trimisul lui Allah, salla Allahu alehi wa sallam, şi pe cei doi tovarăşi ai săi şi a zis: «Lăudat să fie Allah, nimeni nu are astăzi oaspeţi mai de vază ca mine.» Apoi, a ieşit afară şi le-a adus un mănunchi de curmale coapte, curmale uscate şi curmale proaspete şi le-a zis: «Poftiţi şi mâncaţi.» Apoi şi-a apucat pumnalul său lung (ca să taie o capră sau o oaie). Trimisul lui Allah i-a spus: «Să nu sacrifici un animal cu lapte.» El a tăiat pentru ei o oaie. După ce au mâncat din oaie şi apoi dintr-un ciorchine de strugure, au băut pe săturate şi au fost mulţumiţi. Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, le-a spus lui Abu Bakr şi Omar: «Pe Cel în mâinile Căruia se află viaţa mea, în Ziua Judecăţii veţi fi întrebaţi negreşit despre darul acesta. Foamea v-a împins afară din casele voastre, iar voi nu v-aţi întors până ce nu aţi avut parte de darul acesta.»”

Muslim de asemenea a relatat acest hadith.

Acesta a fost confirmat în Sahih Bukhari şi Sunan de Tirmidhi, Nasa’i şi Ibn Majah de la Ibn Abbas, că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cei mai mulţi oameni tratează nedrept două dintre binecuvântări: sănătatea şi timpul liber.”

Acest lucru înseamnă că oamenii sunt lipsiţi de recunoştinţă pentru aceste două binecuvântări. Ei nu îşi îndeplinesc obligaţiile lor. Prin urmare, oricine nu va menţine dreptul cu care este obligat, atunci este nedrept cu el.

Imam Ahmad relatează de la Abu Huraira, radhi Allahu anhum, că Profetul, salla Allahu alehi wa sallam, a spus:

„Allah Preaînaltul spune în Ziua Judecăţii de Apoi: «Fiu al lui Adam! V-am dat cai şi cămile pentru călătorie, v-am dat femeia pentru a vă căsători şi v-am dat case şi reguli pe pământ. Unde sunt mulţumirile voastre pentru acestea?»”

Imam Ahmad era singur când a înscris acest hadith în această manieră.

Acesta este sfârşitul Tăfsirului Surei At-Takathur şi toate laudele şi binecuvântările I se cuvin lui Allah subhana wa ta’ala.

بسم الله الرحمن الرحيم

Credinţa în Îngeri, aleihum sallam, şi sensul acesteia

(partea a treia)

~ de Yasmin Dorina ~

Îngerii, aleihum sallam, şi necredincioşii

Allah Preaînaltul ne-a informat că Îngerii, aleihum sallam, blesteamă necredincioşii, aşa cum este menţionat în Coran:

„Aceia care au tăgăduit credinţa şi au murit necredincioşi, peste aceia se va abate blestemul lui Allah, al îngerilor şi al tuturor oamenilor."

(Surat Al-Baqara, 2:161)

Îngerii, aleihum sallam, spun la decesul necredincioşilor:

„Aceia cărora îngerii le iau viaţa în momentul în care oamenii sunt nelegiuiţi cu ei înşişi se vor supune cu umilinţă [zicând]: «Noi nu am făcut nimic rău!» Ba da, Allah ştie ce aţi făcut voi!"

(Surat Al-Nahl, 16:28)

De asemenea, Allah subhana wa ta'ala spune în Sfântul Coran despre acest blestem al necredincioşilor:

„Cum să-i călăuzească Allah pe aceia care au refuzat credinţa, după ce au crezut şi după ce au mărturisit că Trimisul este adevărat şi după ce le-au venit semnele limpezi? Allah nu-i călăuzeşte pe oamenii nelegiuiţi. ~ Răsplata acestora este blestemul lui Allah, al îngerilor şi al tuturor oamenilor."

(Surat 'Al-'Imran, 3:86-87)

Trebuie subliniat faptul că viziunea evreilor şi creştinilor cu privire la Îngeri, aleihum sallam, este total diferită faţă de reprezentarea adevărată pe care o au musulmanii.

Îngerii, aleihum sallam, care însoţesc musulmanul, şi funcţia lor

Îngerii, aleihum sallam, îi însoţesc pe fiii lui Adam încă de la

concepţia lor în uter şi până la moarte şi vor fi în continuare însoţiţi în mormintele lor, până în Ziua Judecăţii.

În privinţa sprijinului lor în această lume, se ştie în primul rând că Îngerii, aleihum sallam, sunt paznicii omului în momentul creării sale. Anas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Allah a dat tăbliţa unui Înger, care a spus: «O, Doamne! Aceasta este o picătură de spermă? Este o legătură? Este un embrion?» În cazul în care Allah decide să facă o fiinţă umană, Îngerul spune: acesta va fi de sex feminin sau masculin? Va fi fericit sau nefericit în Ziua Judecăţii de Apoi? Care sunt mijloacele sale de existenţă? Când o să moară? Acest lucru este înregistrat de când este în pântecele mamei."

(relatat de Bukhari şi Muslim)

În al doilea rând, Îngerii, aleihum sallam, îi monitorizează pe fiii lui Adam, iar Allah subhana wa ta'ala spune în Sfântul Coran:

„El are îngeri care-l însoţesc unul după altul, înaintea lui şi în urma lui, care îl veghează din porunca lui Allah. Allah nu schimbă starea unor oameni până ce ei nu schimbă ceea ce se află în sufletele lor. Iar dacă Allah doreşte un rău pentru un neam, acesta nu poate fi respins. Şi ei nu au în locul lui Allah niciun ocrotitor."

(Surat Ar-Ra'd, 13:11)

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, afirma: *„Acompaniatorii oamenilor de care se vorbeşte în acest verset sunt Îngerii, care sunt însărcinaţi de Allah subhana wa ta'ala spre a-i proteja din toate părţile. Dar dacă destinul de la Allah Preaînaltul vine şi acela trebuie să fie victima unui accident, Îngerii îl abandonează."*

Mujahid a spus: *„Nu există un servitor în mijlocul djinnilor, sau oamenilor, sau animalelor, care să nu fie acompaniat de un Înger însărcinat să îi protejeze atât în somnul lor, cât şi la trezire, atunci când se întorc sau de fiecare dată când sunt ameninţaţi de ceva. Dar este inevitabil atunci când acel ceva este emis din dorinţa lui Allah."*

Un om a venit la Ali ibn Abu Talib şi a spus: „Un grup de persoane din tribul Murad a venit să mă omoare.", însă Ali i-a spus:

„Fiecare om este acompaniat de doi Îngeri care-i protejează împotriva răului, cu excepţia aceluia căruia i s-a decis de către Allah Preaînaltul şi destinul său a ajuns.”

Astfel, dându-se la o parte din drum, scăparea de la moarte este o fortăreaţă inviolabilă, aşa cum s-a subliniat şi în Sfântul Coran:

„El are îngeri care-l însoţesc unul după altul, înaintea lui şi în urma lui, care îl veghează din porunca lui Allah. Allah nu schimbă starea unor oameni până ce ei nu schimbă ceea ce se află în sufletele lor. Iar dacă Allah voieşte un rău pentru un neam, acesta nu poate fi respins. Şi ei nu au în locul lui Allah niciun ocrotitor.”

(Surat Ar-Ra’d, 13:11)

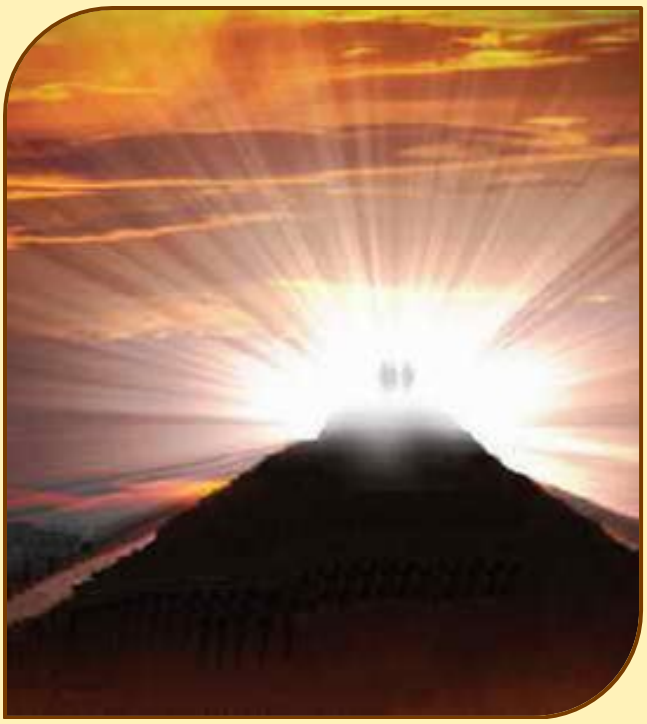

În al treilea rând, nu există un om pe pământ care să nu fie acompaniat de doi Îngeri, aleihum sallam, care înregistrează acţiunile bune şi rele, indiferent cât ar fi de mici sau de mari. Allah subhana wa ta’ala a spus în Coran:

„Însă peste voi sunt veghetori ~ Cinstiţi, care scriu ~ Ce faceţi voi.”

(Surat Al-Infitar, 82:10-12)

Tot Allah subhana wa ta’ala a spus în Coran:

„Noi l-am creat pe om şi Noi ştim ce-i şopteşte sufletul său, căci Noi suntem mai aproape de el decât vâna gâtului, ~ Când cei doi primitori primesc, stând unul în dreapta şi celălalt în stânga, ~ Şi el nu va rosti niciun cuvânt, fără să aibă lângă el un supraveghetor [să-l scrie].”

(Surat Qaf, 50:16-18)

Îngerul, aleihi sallam, care se găseşte în partea dreaptă, înregistrează faptele bune, iar cel care se găseşte în partea stângă, înregistrează faptele cele rele.

Abu Amama a raportat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Dacă musulmanul comite o greşeală, Îngerul care se găseşte în partea stângă ia în glumă şi îl ţine suspendat timp de şase ore, aşteptând ca omul să regrete faptul său, cerând iertare la Allah. Dacă o face, Îngerul aruncă pana, dacă nu o face, Îngerul raportează acea greşeală.”

(relatat de At-Tabarani în

Al Moudjam al Kabir, 8/158)

Plecând de la aceasta, constatăm că numărul de Îngeri, aleihum sallam, care îi acompaniază fiii lui Adam, după naşterea lor sunt în număr de patru.

Ibn Kathir ne spune că găsim aceasta în versetul 11 din surat Ar-Ra'd, „El are îngeri care-l însoţesc unul după altul, înaintea lui şi în urma lui, care îl veghează din porunca lui Allah. Allah nu schimbă starea unor oameni până ce ei nu schimbă ceea ce se află în sufletele lor. Iar dacă Allah voieşte un rău pentru un neam, acesta nu poate fi respins. Şi ei nu au în locul lui Allah nici un alt ocrotitor.", ceea ce semnifică faptul că pentru fiecare servitor sunt Îngeri, aleihum sallam, care se schimbă zi şi noapte pentru a-l proteja contra tuturor pericolelor. Şi este egal ceea ce se scrie şi ziua şi noaptea, pentru a înregistra acţiunile bune şi rele.

Allahu Alam

InshaAllah, continuarea în numărul următor

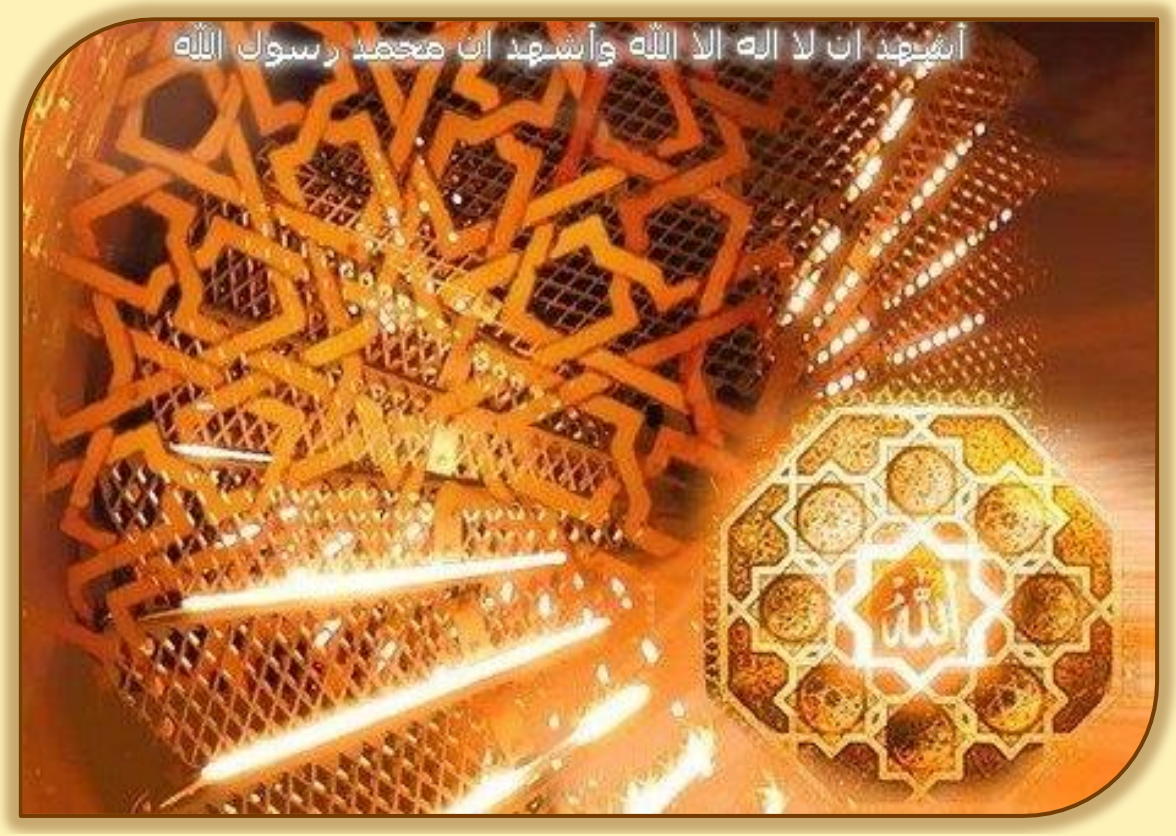

بسم الله الرحمن الرحيم

Povestea Profetului Adam, aleihi sallam
Primul păcat

(partea a doua)

~ tradus de Nadia Sayeh ~

Când Adam, aleihi sallam, şi Hawwa au fost alungaţi din Paradis, ei au fost trimişi pe Pământ în locuri diferite. Au început să se caute unul pe celălalt şi s-au întâlnit la Muntele Arafat. Acesta este Muntele Arafat la care musulmanii se adună ca parte din ritualurile de pelerinaj. Numele ***Arafat*** înseamnă ***a ne cunoaşte***.

Acum, trăind pe Pământ, încep greutăţile vieţii: căutarea hranei şi adăpostului, croirea hainelor, metode de supravieţuire. Ei au început să aibă şi copii. Învăţaţii Islamului ne spun că Adam şi Eva au avut 40 de copii, din 20 de sarcini, gemeni, un băiat şi o fată. Primul set de gemeni a fost format din Qabil (Cain) şi Qalima.

Astfel, rasa umană a început să crească. Profetul lor era Adam, aleihi sallam, care îi învăţa despre Allah Preaînaltul, Îngeri, aleihum sallam, sau despre Djinni. El îi învăţa legile lui Allah subhana wa ta'ala, le povestea cele văzute de el în Paradis şi toată lumea a fost credincioasă, nicio persoană nu era necredincioasă.

Abu Dhar, radhi Allahu anhu, unul dintre marii companioni ai Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, l-a întrebat:

„Cine a fost primul Profet al lui Allah?" Şi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a răspuns: „Adam." Apoi Abu Dhar, radhi Allahu anhu, l-a întrebat pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam: „A fost de asemenea şi un Trimis?" Şi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a răspuns: „Da."

(relatat de Ibn Hibban)

Profetul Adam, aleihi sallam, a venit cu legi pentru ei şi din acest motiv este şi Trimis. El i-a

învăţat cum să Îl adore pe Allah Unicul, prin cunoştinţele care i-au fost date, i-a învăţat să lucreze cu fierul, focul, i-a învăţat despre legislaţie şi multe altele, deci era un popor civilizat, nu unul de primitivi, aşa cum greşit se spune; şi a fost un popor care L-a adorat pe Creatorul lor, Allah Preaînaltul, prin îndrumarea Profetului şi Trimisului lor, Adam, aleihi sallam.

Acest lucru este total opus de ceea ce se predă în şcoli, conform cărora abia cu timpul omenirea L-a descoperit pe Dumnezeu şi că, iniţial, aceasta se închina pietrelor, stelelor, Soarelui şi doar cu timpul L-au descoperit pe Dumnezeu sau erau foarte primitivi şi doar cu timpul au descoperit focul. ***Acest lucru nu este adevărat!***

Ei au început ca un popor civilizat şi credincios şi Adam, aleihi sallam, le-a spus legile de guvernare a societăţii lor. Una dintre aceste legi explică în mod clar şi căsătoria: Eva năştea gemeni, băiat şi fată, de fiecare dată, iar lor

li s-a spus ca bărbatul nu trebuie să se căsătorească cu sora lui geamănă, ci să se căsătorească cu fata din cel de al doilea rând de gemeni. Acelaşi lucru era valabil şi în cazul căsătoriei surorii lui gemene. Acesta a fost începutul tuturor legilor, legile sociale, pe lângă legea primordială de a se închina numai lui Dumnezeu. Astfel, prima lege socială a fost: *căsătoria cu sora ta geamănă este interzisă*. Şi deci, copiii lui Adam s-au căsătorit şi au avut propriii lor copii şi din ce în ce mai mulţi oameni s-au răspândit pe Pământ, iar Adam, aleihi sallam, a trăit 960 de ani şi el a văzut 6 generaţii de urmaşi. Allah subhana wa ta'ala i-a binecuvântat cu o viaţă lungă, pentru a ocupa Pământul, iar fiecare femeie a avut multiple sarcini de gemeni.

Şi au trăit ei în pace şi armonie până când prima crimă a avut loc. Din nou, Iblis, audhu billeh, era foarte nefericit: da, a reuşit să îi alunge din Paradis, dar nu era de ajuns pentru el. El voia ca ei să nu Îl asculte pe Allah Preaînaltul, să nu creadă în El şi, în acest fel, ei să intre în Iad, deoarece el, Iblis, audhu billeh, va intra în Iad şi a vrut să îi pedepsească şi pe ei în acelaşi fel.

Astfel, primul păcat pe Pământ a fost crima şi a fost comisă tot în timpul vieţii lui Adam, aleihi sallam.

Qabil (Cain) şi-a omorât fratele Habil (Abel), iar această poveste este foarte detaliată în Sfântul Coran şi Sunnah.

Povestea începe în momentul în care Adam, aleihi sallam, a vrut să numească un succesor (moştenitor), când a dorit să aleagă unul dintre fiii săi să devină liderul omenirii şi bineînţeles, acesta va deveni un Profet, care să îi îndrume pe oameni după moartea sa. Primul, ca o alegere naturală (normală) ar fi fost fiul său cel mai mare, Qabil (Cain), dar el nu avea un caracter tocmai bun, pe când Habil (Abel) era mult mai potrivit şi Adam, aleihi sallam, se îndrepta mai mult spre Abel, pentru că era bun şi blând, pe când Cain era dur, din cauza faptului că era fermier.

Pe lângă aceasta, mai era şi un alt motiv pentru ura dintre ei: Qabil (Cain) dorea să se căsătorească cu sora lui geamănă, pentru că era una dintre cele mai frumoase, dar Habil (Abel) s-a căsătorit cu ea, pentru că lui Qabil (Cain) nu-i era permisă căsătoria cu ea. Şi acest fapt a adus gelozie în inima lui Qabil (Cain), şi prin urmare, ura dintre ei creştea pe zi ce trecea. Iar când problema de succesiune a fost adusă la suprafaţă, Qabil (Cain) a susţinut ca el să fie urmaşul lui Adam, aleihi sallam, pe când Adam, aleihi sallam, înclina mai mult spre Habil (Abel), iar Adam, aleihi sallam, a spus că Îl lasă pe Allah Preaînaltul să hotărască:

„Cer fiecăruia să facă un sacrificiu în numele lui Allah, de dragul lui Allah şi în funcţie de acceptarea Lui, Allah va trimite un semn, că a acceptat acel sacrifiu."

Habil (Abel) a ales cea mai bună oaie pe care a avut-o şi a sacrificat-o pentru Allah subhana wa ta'ala, pe când Qabil (Cain) a ales cele mai rele grâne pe care le avea. Şi-au aşezat ei ce aveau pe vârful muntelui şi au aşteptat. Un fulger a fost trimis din ceruri şi a ars oaia lui Habil (Abel) până când aceasta s-a făcut scrum, iar sacrifiul lui Qabil (Cain) nu a fost atins. Şi acesta a fost luat drept semn că sacrifiul lui Habil (Abel) a fost acceptat şi cel a lui Qabil (Cain) a fost respins şi Adam, aleihi sallam, l-a ales pe Habil (Abel) ca moştenitor. Toate aceste întâmplări l-au făcut pe Qabil (Cain) să fie şi mai gelos şi să îl urască cu adevărat pe fratele său.

Iblis, audhu billeh, a profitat de această oportunitate şi i-a suflat lui Qabil că trebuie să scape de fratele său, şoptindu-i că în sfârşit va reuşi să se căsătorească cu sora lui şi că va fi moştenitorul tatălui său.

Fiind un foarte bun vânător, Qabil a început să plănuiască şi să se gândească cum să îl omoare pe fratele său. A mers la Habil (Abel) şi i-a spus că îl va omorî pentru tot ceea ce i-a făcut, i-a luat şansa de a fi moştenitor şi i-a luat sora ca soţie. Habil (Abel) nu s-a împotrivit, spunându-i că toate acestea sunt şoaptele lui Iblis, audhu billeh, că iese din cuvântul lui Allah Preaînaltul făcând acest lucru şi că este interzis să omori o altă persoană, că nu face parte din tradiţiile poporului său şi dacă vrea totuşi să facă acest lucru, nu îl va opri, nu se va apăra, pentru că acesta este mesajul tatălui şi Profetului său. Habil a încercat să îl convingă pe fratele său că, făcând acest lucru, îi va lua toate păcatele şi va intra în Paradis, pe

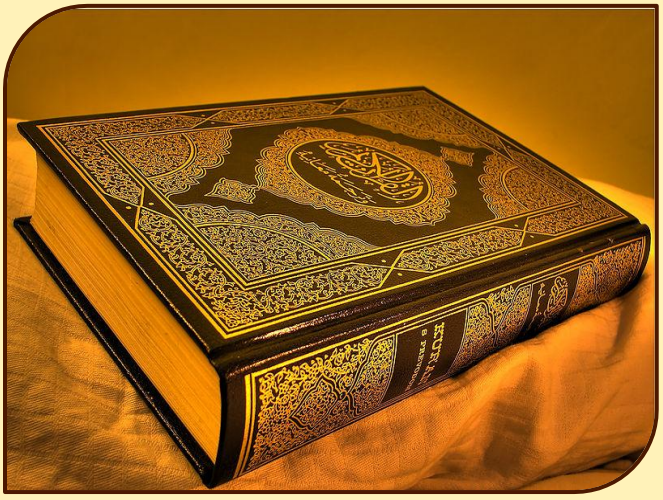

când el, Qabil, va intra în Iad. Dar în pofida tuturor încercărilor de a-l aduce pe fratele său pe Calea cea Dreaptă, Iblis, audhu billeh, îi şoptea, şi şoptea tot ce este mai rău despre Habil şi a făcut asta până într-o noapte, când Habil dormea şi Qabil a venit, a luat o piatră şi l-a lovit în cap, omorându-şi propriul frate.

Primul omor (crimă) este comis pe Pământ. Qabil nu ştia ce să facă cu corpul fratelui său, prin urmare el era confuz. A luat corpul fratelui său în spate şi a început să meargă peste tot, ruşinat de ceea ce a făcut şi nemaiştiind ce să facă.

Allah Preaînaltul a trimis două păsări negre (corbi), care au început să se bată între ele, una dintre ele, lovită, muri şi căzu. Pasărea care a supravieţuit a început să sape o gaură, a pus pasărea moartă în gaura săpată şi a început să acopere gaura cu pământ, nivelându-l. Văzând toate acestea, Qabil a realizat că asta este ceea ce el trebuie să facă şi aşa şi-a înmormântat fratele.

Lui Qabil i-a părut rău pentru ceea ce a făcut şi că a permis mândriei şi geloziei să îl îndrume să facă acest păcat mare, dar în acelaşi timp el era fericit, pentru că a scăpat de fratele său şi a început să se gândească cum să se întoarcă la tatăl său, care va şti că şi-a ucis fratele. I-a părut rău,

dar nu a cerut iertare de la Allah Preaînaltul.

Să îţi pară rău pentru o greşeală comisă nu este suficient, trebuie să te căieşti, să Îi ceri iertare lui Allah Preaînaltul.

Şi în loc să se întoarcă să îşi ceară iertare, Qabil şi-a luat soţia şi a plecat din acele locuri. Toată această poveste este relatată în versetele din Sfântul Coran:

„Istoriseşte-le lor povestea celor doi fii ai lui Adam, aşa cum a fost ea cu adevărat! Când au adus ei ofrandă, cea adusă de unul dintre ei a fost primită, iar cea adusă de celălalt nu a fost primită. Şi a zis [acesta din urmă]: «Voi să te omor!» I-a răspuns [primul]: «Dară Allah primeşte jertfă numai de la cei cucernici! ~ De vei întinde tu mâna spre mine ca să mă omori, eu nu voi întinde mâna spre tine ca să te omor, căci eu am frică de Allah, Stăpânul lumilor. ~ Eu voiesc să porţi păcatul meu împreună cu păcatul tău şi să ajungi printre oaspeţii Focului, căci aceasta este răsplata celor nelegiuiţi!» ~ Însă sufletul său i-a înlesnit calea să-l omoare pe fratele lui şi l-a omorât, intrând astfel în rândul celor pierduţi. ~ Şi a trimis Allah apoi un corb, ca să scurme pământul, pentru a-i arăta cum să îngroape cadavrul fratelui său. Atunci el a zis: «Vai de mine! Oare sunt eu mai neputincios decât acest corb şi nu sunt în stare să îngrop cadavrul fratelui meu?» Şi a ajuns el astfel să se căiască.”

(Surat Al-Ma’ida, 5:27-31)

De atunci, când cineva omoară un suflet nevinovat, o parte din păcat i se atribuie lui Qabil (Cain) şi aşa va continua până în Ziua Judecăţii. *Este o lege în Islam care spune că oricine începe un păcat (face acel păcat pentru prima dată), ceva ce nu a mai fost făcut niciodată, oricine practică acel păcat va fi pedepsit şi parte din pedeapsă i se atribuie celui care a făcut păcatul pentru prima dată. Şi viceversa pentru o faptă bună. Prin aceasta învăţăm că nu trebuie să începem ceva rău, că nu sunt numai păcatele noastre pentru care plătim, noi plătim şi pentru păcatele celor care practică acel rău. Deci, luaţi iniţiativă pentru ceva bun, fiţi activi în această viaţă, scrieţi o carte, fondaţi şcoli, începeţi lucruri minunate din care întreaga omenire să poată beneficia şi oricine urmează aceste fapte bune,*

inshaAllah, numai cu voia lui Allah subhana wa ta'ala, va primi răsplata cuvenită! MashaAllah, aceasta este frumuseţea Islamului!

După cele întâmplate, Qabil şi soţia sa s-au refugiat departe de familia lor şi au început să aibă copii şi să îşi creeze comunitatea lor; iar pentru că erau departe de Profetul lor Adam, aleihi sallam, şi de învăţăturile sale de dreptate şi doar prin faptul că această comunitate a început printr-un păcat major, treptat comunitatea a început să se îndrepte către rău, către nedreptăţiri, departe de religie, de legile lui Allah subhana wa ta'ala. Cu timpul, au început să îşi facă propriile lor legi.

Între timp, Adam, aleihi sallam, a descoperit că fiul său Habil (Abel) a fost omorât şi împreună cu soţia sa i-au dus dorul foarte mult, pentru că era un fiu bun şi blând; au început să se roage la Allah Preaînaltul pentru un alt fiu, aşa cum era Habil (Abel). Şi rugăciunea lor a fost ascultată, iar Hawwa i-a dat naştere lui Seth, aleihi sallam. ***Seth*** înseamnă ***binecuvântare***, pentru că a fost răspunsul unor rugăciuni şi a fost binecuvântat şi ales de către Allah Preaînaltul să fie următorul Profet după Adam, aleihi sallam. Adam, aleihi sallam, l-a învăţat tot ce ştia, iar Seth, aleihi sallam, a învăţat cât de mult posibil şi prin urmare a devenit un bun conducător al comunităţii sale.

Adam, aleihi sallam, s-a îmbolnăvit şi a spus copiilor săi: *„Aş vrea să mănânc din fructele Paradisului!"* Şi fiii lui au plecat în căutarea acestor fructe, pe care Adam, aleihi sallam, le-a descris şi în drumul lor s-au întâlnit cu Îngerii, aleihum sallam, care luaseră formă umană; ei cărau bucăţile de materiale şi tot ce aveau nevoie pentru un decedat şi i-au întrebat:

„Unde mergeţi, ce căutaţi?" Şi fiii lui Adam, aleihi sallam, au răspuns: *„Tatăl nostru este bolnav de moarte şi doreşte să mănânce din fructele Paradisului."*

La aceste cuvinte, Îngerii, aleihum sallam, le-au zis:

„Întoarceţi-vă, că nu mai este timp!" Fiii lui Adam ştiau din cele învăţate de la Profetul lor, că Îngerii, aleihum sallam, pot lua forme umane şi şi-au dat seama că aceştia nu erau fiinţe obişnuite şi i-au ascutat şi s-au întors. Hawwa, când şi-a văzut fiii că se în-

torceau cu acele persoane, a ştiut că aceştia sunt Îngeri, aleihum sallam şi a cunoscut motivul pentru care au venit. A vrut să îşi acopere soţul, pentru a nu fi găsit, iar Adam, aleihi sallam, care a înţeles ce se întâmplă, i-a spus:

„Lasă-i să facă ce trebuie să facă, nu interveni, într-o zi trebuie să vină timpul să mor."

Îngerii Morţii, aleihum sallam, au venit la Adam, aleihi sallam, şi i-au luat sufletul. Îngerii, aleihum sallam, în forme umane au luat trupul lui Adam, aleihi sallam, l-au spălat, l-au acoperit cu bucăţile de materiale, s-au rugat pentru el şi l-au înmormântat. Şi Îngerii, aleihum sallam, au spus:

„O, fii ai lui Adam, acesta este obiceiul, pentru voi şi pentru cei care vor veni după voi; spălaţi-i, acoperiţi-i, înmormântaţi-i şi rugaţi-vă pentru ei."

Deci, atunci când a venit vremea lui Adam, aleihi sallam, să moară, Îngerii trimişi, aleihum sallam, au luat o formă umană şi i-au arătat lui Seth, aleihi sallam, şi întregii comunităţi, ce să facă cu corpul unui decedat.

După cum vedeţi, la început, oamenilor li s-a arătat totul, direct de către Allah subhana wa ta'ala, prin intermediul Trimişilor Săi, aleihum sallam. Aşadar, Adam, aleihi sallam, a murit după o viaţă plină de supunere faţă de Allah Preaînaltul, niciodată nu a ieşit din

cuvântul Lui decât atunci, o singură dată, când a mâncat din pomul interzis din Paradis. Niciodată după aceea el nu a ieşit din cuvântul lui Allah subhana wa ta'ala, indiferent de situaţie, pentru 960 de ani, pe care i-a trăit pe Pământ. El a dus viaţă de evlavie şi de supunere, a fost un exemplu şi un model pentru oameni. La un an după moartea lui Adam, aleihi sallam, Hawwa, radhi Allahu anha, moare şi ea, iar Seth, aleihi sallam, a preluat conducerea oamenilor, urmându-l pe tatăl său.

Chiar dacă nu este menţionat după nume în Coranul cel Sfânt, în multe dintre relatările sale, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, ne spune despre Seth, aleihi sallam, că a fost un conducător drept, un Profet bun şi i-au fost revelaţi 50 de psalmi (scripturi) de la Allah subhana wa ta'ala.

De ce aşa de mulţi?

Pentru că omenirea abia începuse să existe şi avea nevoie de legi să îşi organizeze viaţa, să stabilească dreptatea între ei, să

trăiască în pace şi să îi îndrepte pe oameni către Allah Preaînaltul, explicându-le ce îi aşteaptă în Ziua Judecăţii.

În perioada aceea, descendenţii lui Adam, aleihi sallam, erau separaţi în două triburi: unul dintre ele era format din descendenții lui Qabil (Cain), primul om care a comis o crimă, iar celălalt trib, care era mai mare, era format din credincioşi, oameni buni, care au rămas lângă Adam, aleihi sallam, pe munte. Printre oamenii lui Qabil a început să se extindă haosul; aveau loc crime, se luptau între ei, se hărţuiau, uneori omorau pe oricine trecea pe lângă ei, dintre copiii şi descendenţii lui Adam, aleihi sallam, şi într-un final au început războaiele între cele două triburi.

De asemenea, altceva s-a întâmplat aşa cum Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, unul dintre marii companioni, ne relatează:

„Oamenii care locuiau pe munte, cei drepţi, bărbaţii, erau simpatici (cu sensul de frumoşi), dar femeile nu erau frumoase; iar de partea cealaltă, oamenii lui Qabil erau contrarul lor, bărbaţii nu erau frumoşi, pe când femeile lor erau foarte frumoase, iar Iblis, audhu billeh, a folosit această ocazie şi i-a ademenit pe cei drepţi.” Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, ne explică cum a făcut Iblis, audhu billeh, acest lucru.

Iblis, audhu billeh, care de asemeni putea să îşi schimbe forma, s-a transformat într-un tânăr şi s-a dus să locuiască printre descendenţii lui Qabil şi a lucrat pentru unul dintre ei şi a început să-i înveţe cântecul, muzica şi să consume vin şi a luat un corn şi a început să cânte melodii foarte frumoase, iar oamenii au început să se adune în jurul său şi a început să le arate oamenilor cum să danseze şi cum să bea vin. În scurt timp, oamenii din munţi veneau să asculte aceste sunete de care ei nu au mai auzit niciodată şi unii dintre ei au devenit foarte curioşi şi *subhanaAllah, este foarte clar, că de multe ori curiozitatea îi atrage pe oameni în păcat: vreau să ştiu, vreau să văd, nu vreau să fac nimic, doar să fiu acolo, nu vreau să beau, vreau doar să stau cu prietenii mei care beau.*

Iblis, audhu billeh, le-a spus cum să aibă un festival o dată pe an, unde să sărbătorească, să nu

muncească, doar să petreacă şi femeile să se gătească şi să fie foarte atrăgătoare şi să comită păcate. Însă, oamenii lui Seth, aleihi sallam, în ziua festivalului, au simţit că este ceva greşit ce se petrece şi *tot din curiozitate* unii au coborât din munte să vadă ce se întâmplă. Şi au văzut ei ce se întâmplă şi acele femei frumoase pe care ei nu le-au mai văzut niciodată şi au început să îşi povestească unul altuia despre cele văzute şi întâmplate.

Deja, Seth, aleihi sallam, dăduse o lege care le interzicea oamenilor săi să se asocieze, să se amestece cu ceilalţi, că este un păcat doar să te afli printre ei, dar din această curiozitate şi ispită a lui Iblis, audhu billeh, mulţi dintre oamenii lui Seth, aleihi sallam, au început să se amestece cu ceilalţi şi să ignore această lege. Şi vestea despre femeile frumoase s-a răspândit, şi tot mai mulţi dintre oamenii lui Seth, aleihi sallam, au coborât din munţi să vadă frumuseţea acestor femei şi apoi au început să petreacă cu ei în festivalurile lor şi au început să ia parte la păcatele lor şi în curând bărbaţii şi femeile care se amestecau unii cu ceilalţi au început să comită adulter, nu se mai căsătoreau.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, descrie aceasta când explică versetul din Coran:

„Şedeţi în casele voastre şi nu vă arătaţi [nurii], aşa cum se arătau în vremea Jahiliyyei de mai înainte! [...]"

(Surat Al-Ahzab, 33:33)

Vremea Jahiliyyei mai este numită perioada ignoranţei; Allah subhana wa ta'ala face referire la perioada lui Qabil şi *„nu vă arătaţi nurii"* era ceea ce făceau femeile dintre descendenţii lui Qabil. *Allah Preaînaltul face trimitere şi la femeia musulmană; NU FIŢI CA ELE, nu vă arătaţi frumuseţea, acoperiţi-vă şi fiţi respectate!*

Seth, aleihi sallam, a făcut tot posibilul să restabilească ordinea şi să se asigure că poruncile lui Allah subhana wa ta'ala, împotriva comiterii de adulter şi alte păcate erau ascultate, dar Iblis, audhu billeh, i-a tentat cu succes pe oamenii munţilor cu frumuseţea femeilor şi moralităţi deteriorate, crime. Iar populaţia oamenilor din munţi a început să scadă, pe când populaţia celorlalţi, cu timpul, a început să crească şi făcătorii de bine au devenit o minoritate, iar făcătorii de rele şi păcătoşii au devenit o majoritate. Această situaţie a rămas, iar Seth, aleihi sallam, a murit şi un nou Profet, aleihi sallam, a fost ales dintre descendenţii săi şi numele lui a fost Idris, aleihi sallam.

InshaAllah, vă vom spune povestea lui în numărul următor.

بسم الله الرحمن الرحيم

Moise şi Al-Khidr – de Ibn Kathir

~ tradus de Manar Manar ~

Allah Preaînaltul spune:

„[Adu-ţi aminte] când Moise i-a zis slujitorului său: «Nu mă voi opri până ce nu vom ajunge la întâlnirea celor două mări (125), chiar dacă voi umbla ani îndelungaţi!» ~ Şi când au ajuns ei la întâlnirea lor (126), au uitat peştele lor şi el a apucat nestingherit drumul lui către mare, printr-un canal. ~ Şi când au trecut ei [de locul acela] (127), i-a zis slujitorului său: «Adu-ne mâncarea, căci ne-a ajuns oboseala din pricina mersului nostru!» ~ I-a răspuns: «Vezi tu, când ne-am adăpostit lângă stâncă, eu am uitat peştele. Şi nu m-a făcut să uit şi să nu-ţi mai pomenesc de el decât numai Sheitan, iar el a apucat drumul spre mare, într-un mod ciudat!» (128) ~ A zis (129): «Acesta (130) este ceea ce căutăm noi!» (131) Şi s-au întors după urmele lor. ~ Şi au găsit ei un rob (132) dintre robii Noştri, căruia Noi i-am dăruit îndurare (133) din partea Noastră şi l-am învăţat ştiinţă de la Noi. ~ Moise i-a zis: «Pot eu să te urmez, astfel încât să mă înveţi din ceea ce tu ai învăţat, ca bună călăuzire?» ~ I-a răspuns (134): «Dar tu nu vei putea să ai răbdare cu mine! ~ Cum ai putea tu să rabzi ceea ce nu cuprinzi tu cu ştiinţa?» (135) ~ I-a răspuns (136): «Dacă Allah voieşte, mă vei afla tu răbdător şi nu mă voi împotrivi nici uneia dintre poruncile tale!» ~ Şi i-a zis (137): «Dacă mă urmezi, nu mă întreba despre nici un lucru, câtă vreme nu-ţi pomenesc nimic despre el!» ~ Şi au purces la drum amândoi (138). Dar când au urcat pe o corabie, a găurit-o el şi atunci i-a zis [Moise]: «Ai găurit-o pentru ca să-i îneci pe oamenii de pe ea? Tu ai săvârşit un lucru foarte rău!» ~ I-a răspuns (139): «Nu am spus eu că tu nu vei putea răbda împreună cu mine?» ~ A zis (140): «Nu mă dojeni pentru ceea ce am uitat (141) şi nu mă împovăra cu prea mare greutate pentru treaba [asta a] mea!» (142) ~ Şi au pornit ei doi

mai departe şi au mers (143) până ce s-au întâlnit cu un fecior, pe care el l-a ucis. I-a zis atunci [Moise]: «Ai ucis un suflet nevinovat, ce nu a luat nici un suflet! (144) Ai săvârşit un lucru îngrozitor (Nukr)!» ~ I-a răspuns [celălalt] (145): «Nu ţi-am spus eu că nu vei avea răbdare cu mine?» ~ I-a zis (146): «De te voi mai întreba despre ceva după aceasta, să nu mă mai ţii în tovărăşia ta! Acum ai dobândit de la mine îngăduinţa [de a te despărţi de mine]!» ~ Şi au pornit mai departe, până ce au ajuns la neamul unei cetăţi, de la care au cerut mâncare, însă aceştia nu au voit să-i ospăteze. Şi au găsit în ea un perete ce stătea să se prăbuşească, iar el l-a îndreptat. Şi [atunci] i-a zis [Moise]: «Dacă ai fi voit, ai fi obţinut o plată pentru aceasta!» (147) ~ I-a răspuns [celălalt] (148): «Aceasta este despărţirea între mine şi între tine. Însă eu îţi voi vesti tâlcuirea celor pentru care tu nu ai avut răbdare! ~ În ce priveşte corabia (149), ea era a unor sărmani (Masakin) care lucrau pe mare şi eu am voit să o stric, pentru că venea din urma lor un rege care lua toate corăbiile, cu forţa (150). ~ Cât despre fecior (151), părinţii lui erau dreptcredincioşi şi ne-a fost teamă ca el să nu le impună lor nelegiuirea şi necredinţa. ~ Şi am voit (152) ca Domnul lor să le dea în schimb un altul mai curat decât el şi mai iubitor [faţă de ei]. ~ În ce priveşte peretele, el aparţinea la doi copii orfani din acest oraş, iar sub el se afla o comoară pentru ei. Tatăl lor a fost un om cuvios şi Domnul tău a voit ca atunci când ei vor ajunge la vârsta bărbăţiei să-şi scoată comoara lor [ei înşişi] (153), ca milă de la Domnul tău. Şi nu am făcut-o după socotinţa mea! (154) Aceasta este tâlcuirea celor pentru care nu ai putut să fii cu răbdare!»”

(Surat Al-Kahf, 18:60-82)

Explicaţiile numerelor din paranteză:

125) Locul unde se întâlnesc cele două mări şi unde îl voi găsi pe Al-Khidr. Prin cele două mări se poate înţelege golfurile Al-Aqaba şi Suez, între care se întinde Peninsula Sinai, în care Mo-

ise şi israeliţii au petrecut mulţi ani în peregrinările lor.

126) A celor două mări.

127) Adică de locul unde au uitat peştele.

128) Pe canalul acela acoperit, de forma unui tunel fără nici o ieşire la suprafaţa pământului.

129) Moise.

130) Locul în care peştele a fugit prin canal spre mare.

131) Locul în care trebuie să ne întâlnim cu Al-Khidr [omul evlavios].

132) Numele lui nu este menţionat în Coran, dar tradiţia islamică îl numeşte Al-Khidr.

133) Profeţie.

134) Al-Khidr.

135) Lucrurile respingătoare pentru aspectul lor aparent, dar al căror tâlc ascuns nu-ţi este cunoscut.

136) Moise.

137) Al-Khidr.

138) Pe malul mării, căutând o corabie.

139) Al-Khidr.

140) Moise.

141) Pentru că am uitat condiţia pusă.

142) Nu face prea dificilă însoţirea ta de către mine!

143) După ce au ieşit din corabie pe uscat.

144) Ai ucis pe cineva care nu a ucis ca să fie ucis.

145) Al-Khidr.

146) Moise.

147) L-a mustrat că nu a cerut o plată de care aveau mare nevoie.

148) Al-Khidr.

149) Pe care am găurit-o.

150) În ceea ce priveşte corabia, aceasta aparţinea unor oameni sărmani, care lucrau pe mare. Şi era un rege care lua cu forţa toate corăbiile, fără să dea nimic în schimbul lor. Eu am stricat-o pentru ca regele să nu o ia când o s-o vadă, deoarece ea devenea astfel improprie pentru navigaţie.

151) Pe care l-am ucis.

152) Prin uciderea lui.

153) Pentru a dispune de ea cu înţelepciune.

154) Nu am procedat după bunul meu plac, ci am împlinit porunca lui Allah Preaînaltul.

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Allah iartă păcatele pe care le au în minte urmaşii mei, atâta

timp cât ei nu le pun în practică sau nu vorbesc despre ele.”

(relatat de Bukhari)

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Dacă cineva mănâncă fără să-şi dea seama, când este în post, el trebuie să continue postul, pentru că Allah l-a hrănit şi i-a potolit setea.”

(relatat de Bukhari)

Unii dintre oamenii Cărţii au spus: „Cel care l-a întâlnit pe Al-Khidr era Musa ibn Misha ibn Yusuf ibn Ya’ub ibn Ishaq ibn Ibrahim, tatăl Profeţilor.”

Dar cea mai autentică viziune este că era Musa ibn Imran, Profetul trimis de Allah fiilor lui Israel.

Imam Bukhari a relatat:

„Am auzit de la Al-Hamidi, care l-a citat pe Sufyan, care l-a citat pe Amr ibn Dinar, care l-a citat pe Said ibn Jubair, care spunea: «I-am spus lui Ibn Abbas: „Nauf Al-Bakali pretinde că Moise (companionul lui Al-Khidr) nu era Moise din Banu Israel, ci un alt Moise.”»”

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus că duşmanul lui Allah subhana wa ta’ala (Nauj) era un mincinos.

Ubai bin Ka’b a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Odată, Profetul Moise s-a ridicat şi s-a adresat celor din Banu Israel. L-au întrebat: «Cine este cel mai mare învăţat?» El a spus: «Eu sunt cel mai învăţat.» Allah l-a certat pe Moise, zicându-i să nu spună despre el că e atoateştiutor, deoarece doar El (Allah) are acest atribut. Aşa că Allah l-a inspirat, spunându-i: «La întâlnirea celor două mări, este un rob al meu care este mult mai învăţat decât tine.»

Moise a spus: «O, Stăpânul meu! Cum îl pot întâlni?» Allah Preaînaltul i-a spus: «Ia un peşte într-un coş mare (şi porneşte) şi îl vei găsi în locul în care vei pierde peştele.» Aşa că Moise plecă împreună cu servitorul său, Yusha ibn Nun, cărând un peşte într-un coş mare, până când au ajuns la o stâncă, unde s-au odihnit şi au adormit.

Peştele a ieşit din coş şi a plecat prin tunel înapoi în mare. Deci a fost un lucru uimitor, atât pentru Moise, cât şi pentru sclavul său. Şi-au continuat drumul în acea noapte, precum şi în ziua ce

a urmat. Când a venit seara, Moise i-a spus servitorului său:

«Adu-ne mâncarea, căci ne-a ajuns oboseala din pricina mersului nostru!»

Moise nu a obosit până ce nu au trecut de locul depre care i se vorbise. Apoi sclavul său i-a spus: «Vezi tu, când ne-am adăpostit lângă stâncă, eu am uitat peştele...» Atunci Moise a spus: «„Acesta este ceea ce căutăm noi!" Şi s-au întors după urmele lor.», până au ajuns la stânca respectivă. Acolo au văzut un om acoperit cu un veşmânt (sau acoperit cu propriul veşmânt). Moise, aleihi sallam, l-a salutat. Al-Khidr i-a răspuns: «Cum se salută oamenii unii pe alţii, în ţara ta?» Moise a spus: «Eu sunt Moise.» El a întrebat: «Moise din Banu Israel?» Moise i-a răspuns afirmativ şi a adăugat: «Pot să te urmez, ca să mă înveţi şi pe mine din ceea ce ai fost învăţat?» Al-Khidr i-a răspuns: «Adevărat îţi zic! O, Moise, nu vei avea răbdare cu mine! Am înţelepciunea pe care Allah m-a înzestrat şi pe care tu nu o cunoşti, în timp ce pe tine Allah te-a învăţat lucruri pe care eu nu le cunosc.» Moise i-a spus: «Dacă Allah voieşte, tu mă vei găsi pe mine răbdător şi nu voi ieşi din cuvântul tău.»

Aşa că amândoi au mers pe malul mării, deoarece nu aveau o barcă. Între timp, o barcă trecu pe lângă ei, şi au cerut să urce la bord. Căpitanul îl recunoscu pe Al-Khidr şi îi luă la bord fără teamă. Apoi, o vrabie se aşeză pe marginea bărcii şi îşi înmuie ciocul o dată sau de două ori în apa mării. Al-Khidr a spus: «O, Moise! Ştiinţa mea şi ştiinţa ta nu au micşorat cu nimic Ştiinţa lui Allah, aşa cum nici această vrabie nu a micşorat cu nimic nivelul mării, atunci când şi-a înmuiat ciocul.» Al-Khidr a mers şi a smuls una din scândurile bărcii. Moise a spus: «Aceşti oameni s-au oferit să ne ducă, iar tu le-ai stricat barca, pentru ca ei să se înece.» Al-Khidr i-a răspuns: «Nu ţi-am spus eu că nu vei putea avea răbdare cu mine?» Moise a spus atunci: «Nu mă învinui pentru că am uitat.» Prima sa scuză a fost că a uitat. Apoi şi-au continuat călătoria,

până ce au găsit un băiat care se juca cu alţi băieţi. Al-Khidr a rupt gâtul băiatului (omorându-l). Moise a spus: «Ai ucis un suflet nevinovat, care nu a luat niciun suflet.» Al-Khidr i-a răspuns: «Nu ţi-am spus eu că nu vei putea avea răbdare cu mine?»

Apoi şi-au continuat drumul, până când au ajuns într-un oraş; le-au cerut oamenilor de acolo de mâncare, dar aceştia i-au refuzat. Apoi au găsit acolo un zid care sta să se dărâme. Al-Khidr l-a reparat. Moise i-a spus: «Dacă ai fi vrut, cu siguranţă ai fi tras foloase din ceea ce ai făcut.» Al-Khidr i-a răspuns: «Aceasta este despărţirea dintre tine şi mine.»"

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a adăugat:

„Fie ca Allah să aibă milă de Moise! Putea să aibă mai multă răbdare şi să înveţe mai mult din povestea lui cu Al-Khidr."

(relatat de Bukhari)

Allah Preaînaltul spune:

„În ce priveşte peretele, el aparţinea la doi copii orfani din acest oraş,"

As-Suhaili a spus: „Ei erau Asram şi Sarim, fiii lui Kashih. „...iar sub el se afla o comoară pentru ei.", adică se afla aur, sau vreun fel de ştiinţă (cărţi, poate)."

Oricum, majoritatea spun că era vorba despre un fel de ştiinţă inscripţionată pe o tablă din aur.

Al-Bazzar a spus: „Ibrahim ibn Sa'id Al-Jauhari mi-a spus de la Bishr ibn Al-Mundhir, care a auzit de la Al-Harith ibn Abdullah Al-Yahbasi, care a auzit de la Iyad ibn Abbas Al-Ghassani, care a auzit de la Ibn Hujairah, care l-a auzit pe Abu Dharr spunând: „Comoara menţionată în Cartea lui Allah (Coranul cel Sfânt) era o tablă din aur, pe care era inscripţionat: «M-am întrebat despre cel care îşi declară credinţa în Cuvântul lui Allah şi apoi o pune în practică; şi M-am întrebat despre cel care îşi aminteşte de Focul Iadului şi apoi râde; şi M-am întrebat despre cel care îşi aminteşte de moarte şi apoi devine nepăsător la cuvintele: *„Nu există altă Divinitate în afară de Allah."*»"

Acelaşi lucru au relatat şi Al-Hasan Al-Basri, Omar - sclavul eliberat al lui Afrah - şi Ja'far As-Sadiq.

Allah subhana wa ta'ala spune:

„Tatăl lor a fost un om cuvios", adică până la al şaptelea

sau al zecelea bunic. Oricum, acest lucru arată că de pioşenia tatălui beneficiază atât copiii săi, cât şi copiii copiilor săi.

Allah Preaînaltul spune:

„... ca milă de la Domnul tău.”

Aceasta este o dovadă scrisă, că Al-Khidr era un Profet, aleihi sallam, şi că absolut tot ceea ce făcea era din porunca lui Allah Preaînaltul.

Allahu Alam

Continuarea în numărul următor, inshaAllah

**„Şi au găsit ei un rob dintre robii Noştri,
căruia Noi i-am dăruit îndurare din partea Noastră
şi l-am învăţat ştiinţă de la Noi. ~ Moise i-a zis:
«Pot eu să te urmez, astfel încât să mă înveţi din ceea
ce tu ai învăţat, ca bună călăuzire?» ~ I-a răspuns:
«Dar tu nu vei putea să ai răbdare cu mine! ~ Cum ai
putea tu să rabzi ceea ce nu cuprinzi tu cu ştiinţa?»
~ I-a răspuns: «Dacă Allah voieşte,
mă vei afla tu răbdător şi nu mă voi împotrivi
nici uneia dintre poruncile tale!”**

بسم الله الرحمن الرحيم

Istoria Djinnilor care trăiesc pe pământ, alături de noi

~ de Ionela Noour ~

„Şi grăbiţi-vă spre iertarea Domnului vostru şi spre Raiul cel întins cât cerurile şi pământul, pregătit pentru cei evlavioşi.”

(Surat ’Al-’Imran, 3:133)

Allah subhana wa ta’ala a creat Djinnii cu milioane de ani înaintea oamenilor, care trăiesc pe acest pământ şi numai Allah subhana wa ta’ala este Cel care ştie totul. Aşa cum oamenii au fost creaţi din argilă, aşa şi Djinnii au fost creaţi de către Allah Preaînaltul din foc fără fum.

Allah subhana wa ta’ala i-a creat atât pe Djinni, cât şi pe oameni, pentru a-L adora, însă, din păcate, Djinnii sunt cei care au făcut corupţia pe pământ:

„Eu nu i-am creat pe djinni şi pe oameni decât pentru ca ei să mă adore.”

(Surat Adh-Dharizat, 51:56)

Ei nu au semănat decât corupţie pe pământ, până când Îngerii, aleihum sallam, I-au spus lui Allah Preaînaltul, când a vrut să creeze omul:

„Şi când Stăpânul tău le-a zis îngerilor: «Voi să pun pe pământ un înlocuitor [khalifa]», i-au răspuns: «Să pui pe cineva care să facă stricăciune pe el şi să pricinuiască vărsare de sânge, când noi Ţie Îţi aducem slavă şi pe Tine Te venerăm cu sfinţenie»? Şi a zis: «Eu ştiu ceea ce voi nu ştiţi.»”

(Surat Al-Baqara, 2:30)

Îngerii, aleihum sallam, au crezut că oamenii vor fi asemenea Djinnilor, că vor răspândi dezordine şi vărsare de sânge. Djinnii au corupt şi au împrăştiat corupţia pe pământ timp de foarte mulţi ani, iar Allah subhana wa ta’ala le-a trimis un Înger, aleihi sallam, pentru a-i pedepsi şi de fiecare dată Allah Preaînaltul le trimitea câte un Înger, aleihi sallam, pentru a îi pedepsi.

Îngerii, aleihum sallam, i-au împins pe Djinni în insule, pentru

ca ei să trăiască închişi acolo, astfel încât să nu se poată apropia vreodată de pământul ferm. Astfel, ei nu mai puteau distruge tot ceea ce întâlneau în calea lor, deoarece pământul ferm era populat cu păsări, animale şi alte creaturi, pe care Djinnii nu le lăsau în pace. Ei au răspândit masacrul şi dezordinea pe pământ, de aceea Îngerii, aleihum sallam, i-au închis în aceste insule.

Printre Djinni, era unul care Îl adora pe Allah Preaînaltul şi nu era asemenea celorlalţi Djinni. Avea un anumit rang şi nu a răspândit corupţia pe pământ, cum au făcut ceilalţi. Numele lui era Iblis, audhu billeh. Pentru adorarea sa faţă de Allah subhana wa ta'ala, pentru pietatea şi perfecţiunea sa în adorare, Allah Preaînaltul l-a plasat într-un rang înalt.

Astfel, el a fost adus în ceruri, lângă Îngeri, aleihum sallam. La început, Iblis, audhu billeh, era bun, a trăit în cer alături de Îngeri, aleihum sallam. Allah subhana wa ta'ala l-a onorat şi astfel el a rămas timp îndelungat aici. Djinnii erau pe pământ, dar Iblis, audhu billeh, era în ceruri; până în ziua când Allah Preaînaltul l-a creat pe Adam, aleihi sallam, şi l-a creat cu mâinile Sale, din argilă de pe pământ ordonând unui Înger, aleihi sallam, care poate fi Jibril, aleihi sallam, să-I aducă argilă de pe pământ; astfel a creat cu propriile Sale mâini pe Adam, aleihi sallam. Când trupul lui Adam, aleihi sallam, a fost format, iar sufletul nu-i fusese încă suflat, a venit Iblis, audhu billeh, alături de ceilalţi Îngeri, aleihum sallam, şi a înconjurat această nouă creatură şi era foarte gelos pe ea.

Aceasta pentru că Iblis, audhu billeh, a fost onorat şi nu voia ca o altă creatură să-i ia locul. Pentru gelozia lui şi reaua-voinţă, Iblis, audhu billeh, s-a întors la adevărata lui natură, ca ceilalţi Djinni.

Cu toate că Allah Preaînaltul l-a onorat şi l-a ridicat în grad, lui nu i-a fost suficient.

Iblis, audhu billeh, era foarte nervos şi nu mai contenea să se învârtă în jurul acestei creaturi, intrând prin nările lui goale şi ieşind, intrând în interiorul corpului şi iar ieşind şi zicând: „Tu eşti gol, şi de mi te va da mie, eu te voi distruge!" şi le zicea În-

gerilor, aleihum sallam: „Nu vă faceţi griji, dacă mă lasă, am să-l distrug!”

Îngerii, aleihum sallam, nu sunt neascultători faţă de Allah subhana wa ta’ala şi nu gândesc de rău, dar Iblis, audhu billeh, începu să revină la natura lui. Allah Preaînaltul i-a suflat suflet creaturii Sale şi atunci Adam, aleihi sallam, a strănutat şi l-a învăţat unele ştiinţe, apoi a ordonat Îngerilor, aleihum sallam, să se prosterneze.

„De ce să ne prosternăm, pentru ce, pentru Adam?” Allah Preaînaltul a ordonat Îngerilor, aleihum sallam, şi celui care era cu ei: Iblis, audhu billeh…

El adora pe Allah subhana wa ta’ala ca şi Îngerii din cer, aleihum sallam, dar persoana sa este încă *nesănătoasă*.

Astfel, Allah subhana wa ta’ala a arătat adevărata faţă a lui

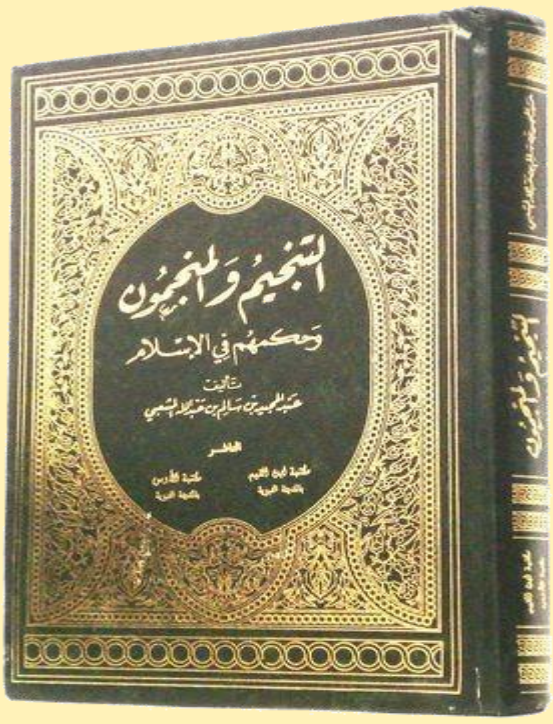

Iblis, audhu billeh, atunci când El, Preaînaltul, a ordonat Îngerilor, aleihum sallam, să se prosterneze; şi toţi Îngerii, aleihum sallam, s-au prosternat, în afară de Iblis, audhu billeh, care a rămas în picioare:

„Şi atunci când a spus îngerilor: «Prosternaţi-vă dinaintea lui Adam!» Şi s-au prosternat ei în afară de Iblis, care nu a voit, ci s-a semeţit şi a rămas printre cei necredincioşi.”

(Surat Al-Baqara, 2:34)

refuzând prin mândria sa, umflându-se, şi el a fost printre necredincioşi. Şi l-a întrebat Allah subhana wa ta’ala de ce nu s-a prosternat:

„L-a întrebat: «Ce te-a oprit să te prosternezi, când ţi-am poruncit?» A răspuns: «Eu sunt mai bun decât el! Pe mine m-ai făcut din foc, iar pe el l-ai făcut din lut!»”

(Surat Al-’A’raf, 7:12)

Eu sunt creat din foc, iar el este creat din argilă! Originea creaţiei mele este mult mai bună decât a lui! De ce vrei sa mă prosternez în faţa lui? De ce să fie el cel onorat? Eu să mă prosternez înaintea lui? Nu vreau să mă prosternez!

Allah subhana wa ta’ala i-a dat ordin şi nu l-a ascultat. Cel care nu ascultă de Allah Preaînaltul, cum a făcut Iblis, audhu billeh, este necredincios (kafir). Iblis,

audhu billeh, a refuzat din cauza orgoliului, pentru că este foarte orgolios, motiv pentru care necredinţa este numită „necredinţa lui Iblis, audhu billeh”.

Iblis, audhu billeh, a fost dintre Djinni, despre care Allah Preaînaltul vorbeşte în Coranul cel Sfânt şi care nu a ascultat ordinele Domnului său.

Astfel, el este blestemat şi alungat din Paradis, pentru refuzul de a se prosterna lui Adam, aleihi sallam.

Iblis, audhu billeh, cere Domnului său: „O, Allah! Tu m-ai blestemat şi m-ai alungat…atunci dă-mi un timp până în Ziua Judecăţii. Vreau să mă laşi să trăiesc până în acea Zi!”

Djinnii trăiesc mai mult decât oamenii, dar şi ei mor. Numai Iblis, audhu billeh, a cerut Domnului său să trăiască până în Ziua Cea Mare.

De ce?

„Dar el a zis: «Doamne, dă-mi mie păsuire până în ziua când ei vor fi înviaţi!» I-a zis: «Vei fi tu dintre cei păsuiţi.»”

(Surat Al-Hijr, 15:36-37)

„Şi îi voi împresura în valuri, din faţa şi din spatele lor, de la dreapta şi de la stânga lor şi nu-i vei afla pe cei mai mulţi dintre ei mulţumitori. A grăit [Allah]: «Ieşi de aici, dispreţuit şi alungat! Cât despre aceia dintre ei care te vor urma, voi umple Gheena cu voi toţi!»”

(Surat Al-’A’raf, 7:17-18)

Eu voi face tot pentru a îi împiedica din calea Ta!

Allah subhana wa ta’ala l-a alungat din Paradis, nemaiacordându-i mila Sa, lăsându-l pe Adam, aleihi sallam, să trăiască din mila Sa, creând-o pe Eva din coasta sa.

Iblis, audhu billeh, îndepărtat de Paradisul interzis lui, păzit de către Îngerii păzitori, aleihum sallam, se întreba ce poate să facă.

Era un animal care intra şi ieşea din Paradis. Aceasta se întâmpla în cer, unde numai Allah subhana wa ta’ala ştie ce se întâmplă şi ce este.

Astfel, Iblis, audhu billeh, rămâne în Paradis mai mulţi ani, şoptindu-i lui Adam, aleihi sallam, şi nu s-a lăsat decât atunci când i-a scos şi pe Adam, aleihi sallam şi pe soţia lui din Paradis, aşa cum el însuşi a fost scos.

Aceia care acum îl urmează pe Sheitan, audhu billeh, şi care ascultă de Iblis, audhu billeh, sunt cei care merg pe calea distrugerii sufletului lor.

Uitaţi-vă la această animozitate!

Dacă nu erau Iblis, audhu billeh şi aceşti mari impostori, noi eram cu toţii în Paradis în acest moment!

Allah subhana wa ta'ala să ne apere de Sheitan, audhu billeh, şi să ne ţină pe Calea cea Dreaptă!

Ameen!

Ce este acest animal?

Era un şarpe care intra şi ieşea din Paradis. Se spune că Iblis, audhu billeh, i-a cerut să intre în corpul său, ca astfel el să poată intra în Paradis, iar şarpele a acceptat; astfel a putut ajunge în Paradis. Allah subhana wa ta'ala ştia, dar a vrut să îl testeze pe Adam, aleihi sallam, şi pe soţia sa, Eva.

بسم الله الرحمن الرحيم

Depresia - punctul de vedere al Islamului, privind această stare covârşitoare

(partea a treia)

~ de Gabriela Guettat ~

Omar, radhi Allahu anhu, a spus, lăsându-ne astfel învăţătura sa:

„De fiecare dată când trec peste o încercare, îmi amintesc că Allah subhana wa ta'ala mi-a dat 4 beneficii.

Primul este că acest test nu este legat de religia mea, ci are legătură cu viaţa, aşa cum menţionează şi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, zicând: «Allah subhana wa ta'ala face ca greutăţile noastre să nu privească religia noastră.»

Al doilea beneficiu este că acest test ar fi putut fi mai rău decât toate testele corespunzătoare unei mari probe.

Al treilea este că eu am acceptat ceea ce mi s-a dat (bun sau rău), iar *al patrulea* este că eu sper la răsplata lui Allah subhana wa ta'ala."

Într-o zi, un om pios a fost foarte grav rănit la picioare, însă a fost văzut fericit şi zâmbind. La întrebarea de ce este fericit, el a răspuns:

„Dulceaţa recompensei mă face să uit durerea rănilor."

Ourwa ibn Zubair a fost un savant în epoca evlavioşilor şi a făcut faţă la două evenimente teribile care l-au ajuns în aceeaşi zi: medicii i-au spus că îi vor tăia din picior, căci boala care l-a ajuns riscă să-l omoare şi, de asemenea, l-au anunţat că fiul său se află pe moarte, în urma unui accident de călărie. Se uita la piciorul rănit şi la cel bun şi spuse:

„«Oh, Allah, dacă Tu mi-ai dat aceste probe, de asemeni, tot Tu mă vei întări pentru a trece peste ele!» Apoi, el s-a uitat la fiul său aflat încă în viaţă şi a spus: «Oh, Allah, dacă tu ai luat ceva, de asemenea, ai şi oferit multe!»

Mulţi uită ceea ce au pierdut şi nu observă toate beneficiile de care se bucură încă...

Adevăratul credincios vede aceste beneficii şi Îi mulţumeşte lui Allah subhana wa ta'ala pentru ele."

Stresul

Este o problemă curentă în epoca modernă, care provoacă foarte multe boli, de la depresie până la hipertensiune, diabet şi chiar cancer.

În forma sa cea mai uşoară, acesta se realizează prin violenţă acasă, la şcoală, la muncă, problemele medicale curente fiind durerile de cap sau insomniile.

Toată lumea din zilele noastre suferă de stres, însă unii îl pot mai bine gestiona decât ceilalţi. Factorii care duc la stres sunt:

a) teama de necunoscut sau dorinţa de a cunoaşte şi a controla destinul;

b) pierderea unor persoane şi a bunurilor materiale şi incapacitatea de a le recupera;

c) un conflict intern între inimă şi spirit, între ceea ce se ştie că este adevărat şi dificultatea de a accepta anumite situaţii.

Deci, acceptarea adevărului poate solicita o schimbare a obiceiurilor şi a stilului de viaţă, pentru care va trebui să facem faţă, aceasta implicând diverse motive: plăcerile, mândria şi gustul şi chiar originile noastre sau ale patrimoniului. Cel mai bun ghid pentru noi este Coranul cel Sfânt:

„Vă vom încerca cu puţină spaimă, foamete, lipsire de bunuri, de suflete şi de roade, dar binevesteşte celor răbdători, ~ Care, dacă s-a abătut asupra lor vreo nenorocire spun: «Noi suntem ai lui Allah şi noi la El ne întoarcem.» ~ Aceia sunt cei peste care se pogoară binecuvântarea Domnului lor şi îndurarea Lui sunt cei călăuziţi."

(Surat Al-Baqara, 2:155-157)

În Islam, conceptul de proprietate asupra vieţii aparţine lui Allah Preaînaltul, pentru că totul se va întoarce numai la El.

Destinul nostru este predeterminat, deoarece noi nu avem controlul zilei de mâine.

Noi avem control asupra libertăţii limitate, care se caracterizează prin acţiunile şi alegerile noastre de a face bine sau rău, de a crede în Creatorul nostru sau nu, dar în niciun caz nu avem control asupra evenimentelor de

mâine, care nu sunt legate de acţiunile noastre, ca spre exemplu, o femeie care poate avea un copil, fie fată sau băiat, un alt exemplu, putem să avem un accident mâine sau nu, aceasta făcând parte din destinul predeterminat.

Respingerea credinţei este considerată în Coranul cel Sfânt ca o boală, astfel refuzând adevărul şi acceptând ignoranţa:

„În inimile lor este o boală (7), iar Allah le va spori boala şi vor avea ei parte de chinuri dureroase pentru ceea ce au minţit."

(Surat Al-Baqara, 2:10)

Explicaţia numărului din paranteză:

7) Boala este îndoiala în ceea ce priveşte Islamul şi ezitarea în îmbrăţişarea lui.

De asemenea, ne minţim pe noi înşine, creând astfel un conflict între inimă şi spirit. Când există un asemenea conflict, spiritul transmite semnale glandelor care secretă hormoni, cum este adrenalina, care provoacă bătăi de inimă mai rapide, transpiraţie şi tremurat.

Toate acestea se pot observa, de exemplu, la un detector de minciuni. Acest conflict al minciunilor poate fi rezultatul unor mari greşeli precum respin-

gerea Creatorului şi a credinţei, furtul, adulterul; acestea făcând parte din marile păcate.

Observăm 3 etape de dezvoltare a spiritului:

1) Nafsul Ammara
(sufletul înclinat către rău):

„Eu nu mă dezvinovăţesc pe mine, căci sufletul este înclinat către rău, afară de cel pe care îl păzeşte Domnul meu prin îndurarea Lui, căci Domnul meu este Iertător şi Îndurător [*Ghafur, Rahim*]"

(Surat Yusuf, 12:53)

Această etapă spirituală a sufletului incită la plăceri senzuale, la pasiuni şi satisfacţii, la indignare, dorinţă, aviditate şi vanitate; interesele fiind cele ale corpului şi satisfacerii apetitului fizic şi al ego-ului.

„Ego-ul vostru este cel mai înflăcărat duşman, făcându-vă vouă înşivă rău şi trăieşte în corpul vostru."

(relatat de Bukhari)

2) Nafsul Lawamah (sufletul învinuit):

„Nu! Jur pe Ziua Învierii! ~ Şi nu! Jur pe sufletul care singur se învinuieşte!”

(Surat Al-Qiyama, 75:1-2)

Acest suflet prinde conştiinţă, cunoscând răul, rezistând atunci când se cere iertare la Allah Preaînaltul, repetând şi încercând de a corecta, sperând şi aşteptând rezultatul:

„Şi sunt alţii care au mărturisit păcatele lor, care au amestecat o faptă bună cu o alta rea. Poate că Allah va primi căinţa lor, căci Allah este Iertător, Îndurător [*Ghafur, Rahim*].”

(Surat At-Tawba, 9:102)

În noi, trăiesc două impulsuri: primul este spiritul care apelează la noi şi care ne confirmă dreptatea şi adevărul.

Aceia care au aceste impulsuri, să ştie că ele vin de la Allah Preaînaltul.

Iar al doilea impuls vine de la duşmanul nostru, Sheitan, audhu billeh, care seamănă îndoială, susţine minciuna şi încurajează răul.

Să se ştie că cei care au acest impuls trebuie să caute adăpost la Allah subhana wa ta’ala împotriva lui Sheitan, audhu billeh.

Acest suflet avertizează oamenii cu privire la plăcerile inutile, acestea fiind ghidate prin deschiderea porţii virtuţilor şi a judecăţilor, făcând un pas pozitiv în creşterea spiritualităţii.

3) Nafsul Mutamainnah (sufletul împăcat):

„O, tu suflet liniştit! ~ Întoarce-te la Domnul tău mulţumit şi împăcat ~ Şi intră între robii Mei ~ Şi intră în Raiul Meu.”

(Surat Al-Fajr, 89:27-30)

Acest suflet este cel mai ridicat în dezvoltarea spirituală. Sufletul împăcat se găseşte în bucurie şi în pace, pentru că ştie că este, în ciuda eşecurilor din această lume, întoarcerea numai la Allah Preaînaltul, unde este purificat de toate tensiunile, ducând o luptă cu toate obstacolele care vor să îl oprească de la a primi serenitatea din inimă.

Ce putem să facem atunci când ne confruntăm cu panica sau cu disperarea?

În cazul panicii, necredincioşii se comportă diferit de credincioşi. Ei nu au persoane la care să se poată întoarce. Viaţa lor este această viaţă, nu au cui să-i ceară implorare, milă sau iertare. Pentru ei, adevărata viaţă reprezintă viaţa de acum, devenind deprimaţi, adâncindu-se în erori.

Atunci când vor observa că sunt deprimaţi, vor începe să bea mult, devenind alcoolici.

Pe de altă parte, un credincios trebuie să urmeze pomenirea - dhikr (pomenirea lui Allah Preaînaltul), aşa cum spune şi Sfântul Coran:

„Pe cei ce cred şi ale căror inimi sunt liniştite întru pomenirea lui Allah, căci prin pomenirea lui Allah se liniştesc inimile."

(Surat Ar-Ra'd, 13:28)

să ridice numărul rugăciunilor:

„O, voi cei care credeţi! Căutaţi ajutor întru răbdare şi rugăciune [*As-Salat*], căci Allah este cu cei răbdători."

(Surat Al-Baqara, 2:153)

să ceară iertare:

„Şi le-am zis lor: «Rugaţi-vă de iertare Domnului vostru, căci El este Iertător [*Ghaffar*]»"

(Surat Nuh, 71:10)

şi în plus de toate acestea, să muncească cu ei înşişi:

„El are îngeri care-l însoţesc unul după altul, înaintea lui şi în urma lui, care îl veghează din porunca lui Allah. Allah nu schimbă starea unor oameni până ce ei nu schimbă ceea ce se află în sufletele lor. Iar dacă Allah voieşte un rău pentru un neam, acesta nu poate fi respins. Şi ei nu au în locul lui Allah niciun alt ocrotitor."

(Surat Ar-Ra'd, 13:11)

În concluzie, stresul este rezultatul lipsei păcii interioare, datorat conflictelor interne care duc la tulburări externe ale comportamentului şi sănătăţii noastre. Pacea interioară poate fi realizată numai prin credinţa în Allah Preaînaltul, aducându-ne aminte şi cerând iertare şi ajutor numai Lui, Creatorului, în toate timpurile şi în special în timpurile dificile.

بسم الله الرحمن الرحيم

Bucură-te de viaţă

~ tradus de Manar Manar ~

Perfecţionează-te

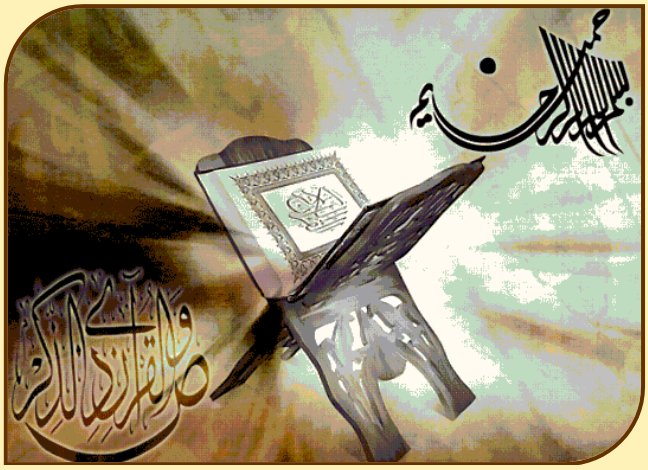

Stai lângă un om care are douăzeci de ani şi observi că acesta are un stil caracteristic, o anumită logică şi un anumit mod de gândire. Apoi mai stai cu el atunci când acesta are vârsta de treizeci de ani şi observi că nu s-a schimbat nimic la el şi că nu a progresat deloc. Acum stai lângă alţi oameni şi observi că ei chiar au profitat de viaţa lor. Descoperi că ei zilnic şi-au îmbunătăţit caracterul. De fapt, oră de oră ei îşi îmbunătăţesc viaţa religioasă sau socială.

Dacă vrei să te gândeşti la oamenii care se perfecţionează zilnic, gândeşte-te la următorul lucru: putem vedea oameni cărora le place să se uite la televizor şi prin aceasta îşi îmbunătăţesc cultura generală, iar nivelul lor de dezvoltare intelectuală creşte. Ei sunt cei care profită din plin uitându-se la acele programe care vorbesc despre experienţele celorlalţi, din care învaţă caracteristicile unui discurs şi de unde îşi îmbunătăţesc vocabularul, capacitatea de înţelegere, capacităţile de orator şi perseverenţa. Apoi îi vedem pe cei care nu ratează nicio poveste de dragoste, sau un film horror, ori un film care prezintă fantezii care nu au nicio legătură cu realitatea.

Observaţi, deci, diferenţa dintre cei doi, după cinci sau zece ani. Care dintre ei va progresa şi îşi va dezvolta abilităţile de înţelegere a informaţiei, îşi va îmbogăţi cultura generală, va avea puterea de a-i convinge pe alţii sau va avea puterea să iasă cu bine din anumite situaţii?

Fără doar şi poate răspunsul este prima persoană! Vei putea observa că manierele comportamentale ale primei persoane sunt complet diferite. Atunci când poartă o discuţie în contradictoriu, el aduce argumente viabile, do-

vezi şi fapte, în timp ce a doua persoană nu poate decât să citeze vorbele actorilor şi cântăreţilor, atât de „bine” încât o asemenea persoană a zis odată, în timpul unei discuţii: „Allah Preaînaltul spune: «Luptă, robul Meu, şi Eu voi lupta cu tine!»” Iar noi a trebuit să-i spunem că acesta nu este un verset din Coran. Atitudinea sa s-a schimbat şi el a rămas tăcut. Apoi m-am gândit la ceea ce a spus şi mi-a venit în minte că, probabil, a folosit un dialect egiptean, care i s-a imprimat în memorie după ce a vizionat un film serial.

Haideţi să privim totul din alt unghi – acela al cititorilor de reviste şi ziare. Câţi oameni sunt interesaţi de cititul informaţiilor utile din ziare, informaţii care îi ajută să-şi dezvolte personalitatea, să-şi îmbunătăţească abilităţile sau să-şi îmbunătăţească cultura generală? Cu toate acestea, câţi sunt aceia care nu citesc altceva decât rubricile de sport şi divertisment? Este adevărat că multe ziare măresc numărul paginilor destinate sportului şi divertismentului, în detrimentul celorlalte categorii, pentru a face faţă concurenţei.

Acelaşi lucru se poate spune şi despre modul cum ne petrecem timpul. Aşadar, dacă vrei să fii un cap în loc de o coadă, atunci exersează-ţi abilităţile, indiferent de natura lor.

Abdullah a fost o persoană energică, dar anumite abilităţi ale lui erau mai puţin dezvoltate decât altele. Într-o zi, a plecat de acasă spre moschee, pentru a se ruga Dhuhr. Respectul pentru religia lui, cât şi devoţiunea sa l-au împins să meargă la rugăciune. Mergea repede, pentru a ajunge la moschee înainte să se strige iqama. În drumul său, a trecut pe lângă un curmal, în vârful căruia se afla un bărbat în uniformă, care lucra. Abdullah, surprins, îşi spuse în sinea sa: „Cine este acest om, căruia nu îi pasă de rugăciune? Parcă nici nu a auzit adhanul, sau parcă nici nu îi pasă că urmează să se strige iqama!” Atunci a strigat la el, supărat:

„Coboară şi mergi la rugăciune!”

Omul răspunse sec: „Bine, bine…”

Apoi spuse:

„Grăbeşte-te la rugăciune, măgarule!”

Omul ţipă:

„Mă faci pe mine măgar?!”

Luă o creangă şi coborî, cu gândul să-l lovească cu ea.

Abdullah îşi ascunse faţa în eşarfa sa, pentru ca omul să nu îl recunoască şi porni spre moschee. Bărbatul coborî furios din copac, merse acasă, se rugă şi se odihni o vreme. Apoi se întoarse să termine ce a început. Când strigă la Asr, Abdullah porni din nou spre moschee. În drumul său, trecu pe lângă acelaşi copac şi observă acelaşi om care lucra în el. Hotărî să schimbe modul de abordare, spunându-i:

„As salam aleykum! Ce mai faci?”

Omul îi răspunse:

„Alhamdulilleh! Sunt bine!”

El spuse:

„Dă-mi câteva veşti bune. Cum o să fie recolta anul acesta?”

Omul spuse:

„Alhamdulilleh.”

Abdullah a zis:

„Allah să te ajute să ai o recoltă bogată, să-ţi uşureze viaţa şi să nu te priveze de răsplata muncii tale!”

Omul simţi o imensă bucurie la auzul rugii şi spuse Ameen, când s-a terminat. Abdullah i-a spus:

„Se pare că ai fost atât de preocupat de munca ta, încât probabil nu ţi-ai dat seama că s-a strigat adhanul, pentru rugăciunea de Asr; iar acum urmează să strige şi iqama. Poate ar trebui să cobori, să te odihneşti puţin şi apoi să te pregăteşti pentru rugăciune. După aceea, te poţi apuca din nou de muncă. Fie ca Allah să îţi dea sănătate!”

Omul spuse:

„InshaAllah... InshaAllah...” Şi începu să coboare încet. Apoi se întoarse către Abdullah, îi strânse călduros mâna şi îi spuse:

„Vreau să-ţi mulţumesc pentru manierele tale. Cât despre cel care a trecut pe lângă mine la Dhuhr, aş vrea să-l întâlnesc şi să îi arăt eu lui cine e adevăratul măgar!”

Rezultatul...

Aşa cum tu îi tratezi pe ceilalţi, aşa şi ei te vor trata pe tine!

Va urma, inshaAllah

بسم الله الرحمن الرحيم

Spiritualitatea de dinainte de luna Ramadan

~ de Gabriela Guettat ~

Spiritualitatea este din nou printre noi, fidelă la întâlnire, ca în fiecare an. Luna Ramadan este un invitat de onoare pe care drept-credincioşii îl aşteaptă cu nerăbdare. Luna Ramadan, a noua în calendarul islamic, este considerată una dintre cele mai sfinte şi sacre luni. Numele său derivă de la ***ramida*** sau ***ar-ramad***, care înseamnă **căldură toridă**, referindu-se la păcatele din trecut, care în această lună binecuvântată sunt pe cale de dispariţie pentru credincioşi, risipindu-se ca un fum. Acestea sunt compensate de impurităţi care ar putea fi aur în contact cu focul purificator.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cine posteşte în luna Ramadan cu credinţă, bazându-se pe recompensa divină, păcatele sale anterioare vor fi iertate.”

(relatat de Muslim şi Bukhari)

Luna Ramadan este, de asemenea, luna în care a coborât Coranul pentru a-i ghida pe oameni pe Calea cea Dreaptă şi permiţându-le să distingă între bine şi rău.

„[Aceste zile sunt] luna Ramadan, în care a fost trimis Coranul, drept călăuză pentru oameni, dovezi limpezi pentru drumul cel drept şi Îndreptar [Al-Furqan]. Şi oricare dintre voi care este prezent în această lună, să o ţină ca Post, iar cel care este bolnav ori în călătorie [să postească] un număr [egal] de alte zile. Allah vă voieşte uşurarea, nu vă voieşte împovărarea şi să împliniţi acest număr şi să-L preamăriţi pe Allah, pentru că vă călăuzeşte pe calea cea bună. Poate că veţi fi mulţumitori!”

(Surat Al-Baraqa, 2:185)

Vorbim în continuare de luna Ramadan. Aceasta vine şi ne bulversează obiceiurile noastre de

zi cu zi şi ne face conştienţi de faptul că trăim în societăţi prea preocupate de materialism, care domină satisfacerea simţurilor.

Ruptura generală în această lună binecuvântată de la rutina de zi cu zi ne poate hrăni în cele din urmă sufletul şi poate creşte gradul de conştientizare a Celui Preaînalt.

Este timpul în care dreptcredincioşii îşi doresc aproprierea lor de Allah subhana wa ta'ala, îndepărtându-se de la poftele lor în exces. Chiar în această perioadă, apreciem valoarea reală şi degustăm aceste reţineri, înţelegând cât de Mare şi de Grandios (Măreţ) este Allah subhana wa ta'ala.

Este timpul pentru a restabili echilibrul între corp şi condiţia de viaţă a inimii:

- citirea Coranului;
- meditaţie;
- rugăciuni;
- şi bineînţeles abstinenţa;
- tarawih

Toate acestea sunt acte de purificare trupească şi spirituală, ale căror merite sunt crescute de 10 ori în această perioadă excepţională.

Aisha, radhi Allahu anha, a spus:

„Când sosesc ultimele 10 zile ale lunii Ramadan, Profetul petrecea nopţile sale în priveghere pioasă, trezind familia sa, şi se abţinea de la orice plăcere carnală."

(relatat de Muslim şi Bukhari)

بسم الله الرحمن الرحيم

Meritele lunii Shaban

~ de Gabriela Gharabli ~

Se apropie luna Ramadan, luna sfântă, luna recompenselor divine. Ca în fiecare an, simţim un dulce şi îmbietor parfum al acestei binecuvântate perioade. Cu toţii cunoaştem virtuţile aceste luni sacre, dar oare ce anume ştim despre virtuţile lunii premergătoare ei, ale lunii Shaban?

Shaban este a opta lună din calendarul islamic, între lunile Rajab şi Ramadan. Cuvântul *Shaban* derivă din cuvântul *tashaba*, ce înseamnă „a se răspândi", deoarece arabii obişnuiau să se răspândească în această lună, în căutarea surselor de apă. Postul nu este obligatoriu în această lună, dar Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, îşi îndemna companionii să ţină post în această lună, aşa cum ne este relatat în numeroase hadithuri.

Anas, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost întrebat: «Ce post este mai meritoriu după postul din luna Ramadan?» El a răspuns: «Postiţi în Shaban, în onoarea lunii Ramadan.»"

(relatat de Tirmidhi)

Umm al muminin, Aisha, radhi Allahu anha, a relatat că:

„Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, nu ţinea post de bunăvoie în nicio lună atât de des ca şi în timpul Shabanului. El ţinea post toată luna Shaban."

O altă versiune este:

„El ţinea post în cea mai mare parte a lunii Shaban şi renunţa la puţine zile dintre ele."

(relatat de Muslim)

A ţine post este benefic pentru pregătirea organismului pentru luna Ramadan şi, în sunnah Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, găsim îndrumări referitoare la meritele acestei luni, pe care Profetul nostru, salla Allahu aleihi wa sallam, avea grijă să nu le piardă.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, spunea despre această

lună:

„Aceasta este luna pe care oamenii o neglijează, între Rajab şi Ramadan. În ea, faptele se înalţă şi eu doresc ca faptele mele să se înalţe în timp ce postesc.”

(relatat de Ahmad şi Nasa'i)

Luna Shaban trebuie considerată o lună care ne permite să ne pregătim pentru luna Ramadan, de aceea trebuie avute în vedere câteva reguli cu privire la postul din luna Shaban.

Există mai multe opinii ale savanţilor cu privire la postul din a doua parte a lunii Shaban, conform hadithului în care Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a zis:

„Când ajungeţi la mijlocul lui Shaban, să nu mai postiţi.”

(relatat de Tirmidhi)

Dar în hadithul relatat de Aisha, radhi Allahu anha, conform căruia Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, ţinea post toată luna cu excepţia câtorva zile, se poate înţelege că cei al căror organism suportă greu postul este bine să nu ţină post în a doua parte a lunii, pentru ca organismul lor să aibă timp să se întărească până la începerea lunii Ramadan. Cei care sunt obişnuiţi să ţină post în zilele de luni şi joi sau cei care ţin postul lui Dawud, aleihi sallam, pentru ei nu este dificil şi este permis să ţină post în această parte a lunii sau chiar şi în ultimele două zile.

Este interzis să se ţină post în ultimele două zile ale lunii Shaban, dar este permis pentru cei care sunt obişnuiţi cu postul (lunea şi joia).

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, spunea:

„Să nu postiţi o zi sau două, înainte de luna Ramadan, în afară de cel care obişnuieşte să postească; acesta să-şi ţină postul lui.”

(relatat de Muslim)

Referitor la meritele lunii Shaban, într-un hadith relatat de Thabarani şi Hibban, se spune că:

„Allah Preaînaltul ia în considerare toate creaturile Sale în noaptea de la jumătatea lunii. În cursul acestei nopţi El, Preaînaltul, iartă pe toată lumea, cu excepţia celor necredincioşi şi a două persoane care nu-şi vorbesc unul altuia. Dar nu există niciun ritual specific pentru această noapte.”

(Shahih Targhib, 1/597)

Sheikul Islamului, Ibn Taimiyah, radhi Allahu anhu, subliniază referitor la acest subiect: „Există două feluri de rugăciuni *surerogatorii* (rugăciunea efectuată în grup de un musulman practicant, care este în plus de cele cinci rugăciuni obligatorii). Una dintre ele este rugăciunea de Kusuf (eclipsă de Lună sau Soare) şi rugăciunea Istisqa (pentru ploaie), iar al doilea fel este reprezentat de rugăciunile de Tarawih ale lunii Ramadan. Toate aceste rugăciuni se fac tot timpul în grup, conform tradiţiei Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, companionii şi succesorii lor obişnuiau să se întâlnească doar în aceste rugăciuni sunnah.”

Mu’adh ibn Jabal, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Allah Preaînaltul priveşte spre creaturile Sale în noaptea de la jumătatea lunii Shaban, şi-i iartă pe toţi creaţi de El, cu excepţia celui care-I face asociaţi Lui şi pe cel care are răutate în inimă.”

(relatat de Muslim)

Fie ca Allah subhana wa ta’ala să ne îndrume pe calea Sa, Calea cea Dreaptă şi să păşim în luna Ramadan pregătiţi atât sufleteşte, cât şi trupeşte, să fim printre cei care se vor bucura de toate răsplăţile divine pe care Allah Preaînaltul le revarsă asupra robilor Săi credincioşi.

Ameen!

بسم الله الرحمن الرحيم

Drumuri întortocheate – adevăruri revelate

~ de Munir Karim ~

Interesul faţă de scrierile biblice sau Biblia, aşa cum sunt ele cunoscute, rezidă din faptul că în aceste pagini putem găsi începuturile celor trei mari religii ale lumii: Iudaismul, Creştinismul şi Islamul. Biblia a adus o contribuţie majoră, atât istorică cât şi arheologică sau lingvistică, la o mai bună înţelegere a culturilor din Orientul Apropiat, precum şi a perioadei precedente revelării Sfântului Coran.

De cele mai multe ori, necesitatea cunoaşterii acestor scrieri este în mod eronat minimizată şi tratată cu indiferenţă. Importanţa cunoaşterii lor rezultă în primul rând din faptul că ele sunt parte integrantă a revelaţiei divine care este consemnată parţial în acestea, care se continuă şi se sfârşeşte cu cele cuprinse în Sfântul Coran.

Pentru un musulman, fie el nativ sau convertit, este important să cunoască aceste scrieri pentru a putea înţelege mai clar şi cât mai corect atât cele revelate în Sfântul Coran, cât şi importanţa lor pentru omenire.

Ca un element de comparaţie în privinţa importanţei cunoaşterii acestor scrieri biblice, aş spune că scrierile biblice (Biblia) sunt temelia, iar Sfântul Coran este casa. Astfel, dacă cineva doar vizitează o casă, este interesat doar de aspectul ei exterior sau /şi interior şi doar atât, însă, dacă acelaşi om vrea să achiziţioneze acea casă pentru a locui în ea, primul lucru de care este interesat este fundaţia sau temelia, pe care este ea construită. Transpunând această comparaţie în contextul acestui articol, aş spune că un musulman care citeşte Sfântul Coran în dorinţa de a îndeplini o cutumă nescrisă din religia Islamului, o poate face fără să fie nevoie să cunoască aceste scrieri biblice, dar dacă vrea să studieze Sfântul Coran, trebuie neapărat să cunoască Biblia.

Să trecem acum la o descriere sumară a acestor scrieri biblice (Biblia).

Biblia este structurată în două mari segmente: Vechiul Testament şi Noul Testament.

Vechiul Testament este compus din 53 de cărţi în religia creştin ortodoxă. Numărul acestor cărţi variază de multe ori în funcţie de denominaţiunea religioasă - fie că este vorba de catolici, protestanţi, neoprotestanţi sau alte culte creştine.

În iudaism, Biblia este compusă din trei secţiuni: Torah (Legea), Neviim (Profeţii) şi Ketuvim (Scrierile) sau, mai pe scurt, Tanakh-ul.

Toate aceste cărţi ale Vechiului Testament erau scrise în limba ebraică veche şi doar o mică parte a lor în limba aramaică.

Noul Testament conţine 27 de cărţi, dintre care 4 sunt scrieri evanghelice (Evanghelii), respectiv Matei, Marcu, Luca, Ioan. Celelalte 23 de scrieri ale Noului Testament sunt: Scrisorile lui Pavel, scrierile aşa zis catolice (ale lui Petru, Ioan, Iacov) şi se încheie cu cartea Apocalipsei.

Dacă ar fi să dăm crezare tradiţiei, atunci ar trebui să credem că cele cinci cărţi de început ale Vechiului Testament sunt scrise de *prorocul* Moise, aleihi sallam.

Totuşi, în urma cercetărilor istorice şi lingvistice, rezultă că scrierile lui Moise, aleihi sallam, au reprezentat doar pilonul acestor scrieri, iar epicentrul lor îl reprezintă stabilirea relaţiei dintre divinitate şi om, precum şi cele 10 porunci reprezentând „ghidul” de urmat în cadrul acestei relaţii.

Celelalte cărţi au fost completate şi remodelate atât prin eliminarea unor texte sau fraze care nu se înscriau în tradiţia ebraică de către masoreţi (tradiţionalişti) începând cu secolul al VII-lea î.e.n. şi continuând până în secolul al X-lea e.n., cât şi în momentul traducerii lor în limba greacă.

Această traducere a avut loc în jurul anilor 250 î.e.n., când faraonul Egiptului din acea vreme, Ptolemeu al II-lea Filadelful, dând curs cererii exprese venite din partea evreilor vorbitori de limba greacă, ce trăiau în Egipt, a cerut preoţilor din Israel - grupaţi la acea dată într-o formă incipientă a Sinedriului (ebr. *sanhedrin*) - să trimită nişte învăţaţi (70 la

număr), care să traducă Vechiul Testament în limba greacă.

Rezultanta acestei traduceri a scrierilor ce compuneau Vechiul Testament a fost denumită „Septuaginta”. Ea va fi adoptată ca bază teologică în Biserica creştină de mai târziu. Datorită inexactităţilor textuale flagrante conţinute de Septuaginta, evreii nu au aderat niciodată la folosirea Septuagintei, ci doar la textul în limba originală a Tanakh-ului.

Toate aceste intervenţii masive pe textul original, ca şi cele de mai târziu datorate, fie unor necesităţi de doctrina, fie unor greşeli flagrante ale unor traduceri deficitare şi succesive, au dus la apariţia unor interpretări ale textului biblic ce păstrează în el doar forma, dar nu şi fondul revelaţiei.

Controversele apărute de-a lungul timpului au mărit ruptura dintre textul original în limba ebraică şi copiile traduse în greacă, latină, engleză etc.

Allahu Alam

SPECIAL PENTRU DIANA MANAL

Bunul Allah răsplăteşte

devotamentul robului Său cu recompense

ştiute numai de El.

Revista Annisaa îi spune

„Jazak Allah Khair!”

surorii noastre,

pentru munca remarcabilă,

oferindu-i aceste superbe flori virtuale,

aşteptând-o oricând va dori ,

să se întoarcă

alături de această minunată redacţie.

Colțul gândurilor

MAMA M-A ÎNVĂȚAT
~ de Ahmed Jaber ~

Te iert,
că eu nu mă supăr pe tine…

Te iert,
că îmi eşti dragă
şi eşti floarea mea iubită.

Te iert,
că îmi aduc aminte
de tot ce este bine…

Te iert,
că te simt în mine…
Mereu vie,
ca viața verde…
Da habiby, floarea mea,

Te iert…
Şi simt că n-am puterea
Să fiu supărat pe tine…
Nu mă supăr… nu mă supăr,

Te înțeleg…
Aşa mama m-a învățat,
că Allah e Iertător
şi iubeşte pe cine face bine…

M-a învățat…
… Să dăruiesc…
…Să iubesc…
Şi să iert….
Iubitor şi prietenos,
pentru a fi totul bine...

Te iert...
Aşa cred că e mai bine…

بسم الله الرحمن الرحيم

Toleranţa şi iertarea, valori fundamentale ale sufletului

~ de Mariam Oana ~

Societatea contemporană se caracterizează prin existenţa unui conflict între diversele popoare aflate în locuri diferite; între culturi şi civilizaţii, la nivelul ideilor, mentalităţilor, tradiţiilor.

De aceea, este nevoie de existenţa unei bune comunicări şi a unui dialog intercultural, care să permită o întoarcere spre valorile fundamentale care au caracterizat omenirea din cele mai vechi timpuri, precum iubirea, iertarea, adevărul sau toleranţa. În Islam, spiritul toleranţei se regăseşte în tot ceea ce ne înconjoară, reprezentând una dintre realităţile incontestabile ce se răsfrânge asupra tuturor, chiar şi asupra celor care greşesc.

Allah subhana wa ta'ala spune în Sfântul Coran:

„... Cu pedeapsa Mea îi ajung pe cei care voiesc Eu, iar îndurarea Mea cuprinde toate lucrurile..."

(Surat Al-'A'raf, 7:156)

„... Noi vom ierta păcatele voastre şi le vom dărui şi mai mult acelora care fac bine!"

(Surat Al-'A'raf, 7:161)

Astfel, Allah Preaînaltul ne învaţă că sentimentul care trebuie să ne domine viaţa de zi cu zi este iertarea şi acceptarea faptului că greşeala este prezentă în viaţa noastră, ea este în natura umană, însă, în momentul în care inimile noastre bat în ritmul iertării, îngăduinţei şi toleranţei, aceasta este învăluită de toate aceste simţăminte şi îşi pierde din intensitate, se risipeşte şi piere.

Dintotdeauna, Islamul a susţinut existenţa toleranţei, darul cel mai de preţ pe care Allah subhana wa ta'ala l-a putut da omenirii. Prin prisma acesteia, ne dorim ca El să ne cuprindă pe toţi sub puterea milosteniei şi a îndurării Sale.

Numele lui Allah Preaînaltul reprezintă cele mai măreţe atribute care apar din toleranţă însăşi. În toate acţiunile sale, musulmanul aminteşte două dintre acestea şi anume Ar-Rahman (Cel Milostiv) şi Ar-Rahim (Îndurătorul). Însuşi Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, Îl numea Preamilostivul şi Atotmilostivitorul. El, Preaînaltul, este Al-Ghaffar (Iertătorul), Al-Halim (Cel care Îngăduie), Al-Ghafur (Atoateiertătorul); toate acestea fiind doar câteva dintre numele Celui Preaînalt, care îndeamnă la iertare, compasiune şi îndurare atât pentru oameni, cât şi pentru întreaga Sa Creaţie.

Mesajele cu care Profeţii, aleihum sallam, au fost trimişi au făcut referire la adorarea Unicului Creator, dar ele mai erau dominate şi de spiritul iubirii, toleranţei şi îndurării. Ei sunt trimişi de către puterea Divină pentru a îi educa şi învăţa pe oameni Calea cea Dreaptă, tocmai de aceea inimile lor trebuie să fie pline de cele mai nobile sentimente. Numeroase sunt exemplele învăţăturilor pe care profeţii, aleihum sallam, le-au oferit. Astfel, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a arătat tuturor că trebuie să existe înţelegere între oameni, indiferent de religia lor sau de locul din care oamenii proveneau. Este relatat faptul că un evreu venea în fiecare dimineaţă în faţa casei Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, şi punea gunoiul. În ziua în care nu a mai găsit gunoi în faţa casei sale, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, însuşi a mers la casa evreului, pentru a vedea ce s-a întâmplat cu acesta.

De asemenea, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a suportat orice fel de jignire ce i s-a adus de către politeişti şi a ales calea răbdării şi a blândeţii, răsplătind răul cu bine. În momentul în care a cucerit Mecca, necredincioşii aflaţi în cetate s-au temut pentru ceea ce se va întâmpla, ştiind modul în care ei înşişi s-au purtat cu el. Însă, el a ales calea îndurării şi a bunătăţii, oferindu-le libertatea deplină şi trimiţându-i spre casele lor, urmând îndemnul pe care Allah Preaînaltul îl oferise prin revelaţiile trimise:

„Dacă pedepsiţi, atunci pedepsiţi cu ceea ce voi aţi fost pedepsiţi, iar dacă răbdaţi, e chiar mai bine pentru cei răbdători.”

(Surat An-Nahl, 16:126)

Allah subhana wa ta'ala ne îndeamnă la milostenie şi îngăduinţă, oferindu-ne modelul de comportament cel mai potrivit în momentul în care ni se face o nedreptate sau ni se spun cuvinte care aduc jignire:

„Răsplata pentru un rău este un rău deopotrivă cu el. Însă, răsplata aceluia care iartă şi care caută împăcare se află la Allah. El nu-i iubeşte pe cei nelegiuiţi."

(Surat Aş-Şura, 42:40)

Profetul nostru, salla Allahu aleihi wa sallam, spunea într-un hadith:

„Ia asupră-ţi virtutea lui Allah. Allah Însuşi nu le iartă celor care nu cred în El?"

(relatat de Mansur)

Astfel, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, ne oferă pilda cea mai frumoasă, care arată cel mai înalt grad de înţelepciune, de compasiune şi de bunătate şi anume, noi, care suntem doar cât o picătură de apă într-un ocean, trebuie să ajungem să îi iertăm pe cei care greşesc faţă de noi şi să oferim fapte bune în schimbul celor rele, dacă Însuşi Allah subhana wa ta'ala ne iartă nouă şi chiar celor care se află în rătăcire şi nu cred în El şi în binefacerile Sale. Allah Preaînaltul ne îndeamnă la acelaşi lucru prin unul dintre versetele revelate în Coranul cel Sfânt:

„Să nu jure cei înzestraţi cu belşug şi cu bogăţie dintre voi că ei nu vor mai da [nimic] înapoi rudelor, sărmanilor şi celor care purced pe calea lui Allah! Ci să ierte şi să miluiască. Oare nu voiţi voi ca Allah să vă ierte şi vouă? Iar Allah este Iertător, Îndurător."

(Surat An-Nur, 24:22)

De asemenea, Allah subhana wa ta'ala spune în Sfântul Coran:

„O, voi cei care credeţi! Voi aveţi printre soaţele voastre şi printre copiii voştri un vrăjmaş. Deci fiţi cu frică de el! Însă dacă voi sunteţi îngăduitori şi treceţi peste [greşelile lor] şi îi iertaţi pe ei, să ştiţi că Allah este Iertător, Îndurător [*Ghafur, Rahim*]."

(Surat At-Taghabun, 64:14)

Allah Preaînaltul iartă celor care greşesc, dacă faptele lor sunt urmate de căinţă şi de regret, iar gândurile lor se îndreaptă către Creatorul a tot şi a toate, cerând iertare. De asemenea, El iartă faptele noastre rele când acestea

sunt urmate de fapte bune, aşa cum a fost cazul femeii păcătoase care i-a dat apă unui câine bătut, căreia Allah subhana wa ta'ala i-a deschis Porţile Paradisului.

Musulmanii sunt îndemnaţi să trăiască în înţelegere deplină cu cei aflaţi în preajma lor, să accepte existenţa celor care au altă religie. Nu suntem opriţi de la a face bine, de a îi ajuta, atât timp cât aceştia nu luptă împotriva credincioşilor. Suntem îndemnaţi la fapte bune îndreptate către cei din jurul nostru, pentru că numai astfel se poate ajunge la câştigarea iubirii lui Allah subhana wa ta'ala.

Islamul admite existenţa celorlalte religii (iudaismului şi creştinismului) şi le recomandă credincioşilor să le respecte, pentru că:

„***Nu este cu putinţă silire la credinţă!*** Răzvedită este deosebirea dintre calea cea dreaptă şi rătăcire, iar acela care se leapădă de Taghut şi crede în Allah, acela s-a prins de cea mai trainică toartă [Islamul], care nu se sparge niciodată. Şi Allah este Cel care Aude totul, Atoateştiutor [*Sami', Alim*]."

(Surat Al-Baqara, 2:256)

Suntem îndemnaţi de către Creatorul Suprem să păstrăm modestia în comportamentul şi sufletul nostru şi să ne mărginim să observăm şi să analizăm propriile noastre fapte, fără a judeca acţiunile celor din jurul nostru. Nimeni nu poate fi sigur că are conştiinţa fără niciun păcat, astfel încât să aibă dreptul să critice faptele celor din jur. Numai Allah subhana wa ta'ala are dreptul să ne judece!

Allah Preaînaltul ne îndeamnă să răspundem la rău cu bine, la violenţă cu dragoste şi îndurare. Ura, violenţa, răutatea sunt căi sigure către Focurile Iadului, în timp ce iertarea şi îndurarea conduc paşii către Porţile Îndurării, ale Paradisului, pe care le deschid larg, aşa cum se spune şi în Coran:

„Tu nu ai văzut că Noi am trimis şeitanii asupra necredincioşilor ca să-i aţâţe pe ei cu furia?"

(Surat Maryam, 19:83)

Un hadith ne îndeamnă să transformăm ura în iubire şi să îndrumăm spre pace şi iertare:

„Ajută-ţi fraţii, fie ei asupritori sau asupriţi. Pe asupritori îi

ajuţi făcându-i să pună capăt asupririi."

(relatat de Bukhari)

Învăţăturile coranice ne îndeamnă acelaşi lucru, să răspundem răului cu bine, astfel încât prin bunătate şi faptă bună să transformăm ura şi răutatea în dragoste şi prietenie:

„Nu este fapta cea bună deopotrivă cu cea rea. Respinge [fapta cea rea] cu cea care este mai bună şi iată-l pe cel care a fost între tine şi el duşmănie ca şi cum ar fi un prieten apropiat. ~ Însă nu le va fi dat decât acelora care sunt răbdători şi nu-i va fi dat decât aceluia care va avea parte de mare noroc. ~ Şi dacă [vreodată] te va ademeni vreo ieşire de la Şeitan, caută adăpost la Allah, căci El este Cel care Aude şi Atoateştiutor [*As-Sami', Al-'Alim*]."

(Surat Fussilat, 41:34-36)

Astfel, Allah Preaînaltul ne previne asupra faptului că toate faptele noastre rele sunt numai de la Sheitan, audhu billeh, care ne ispiteşte să facem fapte rele. El doreşte să aducă pierzania oamenilor prin ură şi răutate şi îl putem combate doar prin toleranţă şi iertare:

„Fii cu iertare, porunceşte ceea ce este bun şi îndepărtează-te de neştiutori! ~ Şi dacă vreodată Şeitan te îmboldeşte, ispitindu-te la rău, caută refugiu la Allah, căci El este Cel care Aude Totul şi Bineştiutor. [*Sami', Alim*]."

(Surat Al-'A'raf, 7:199-200)

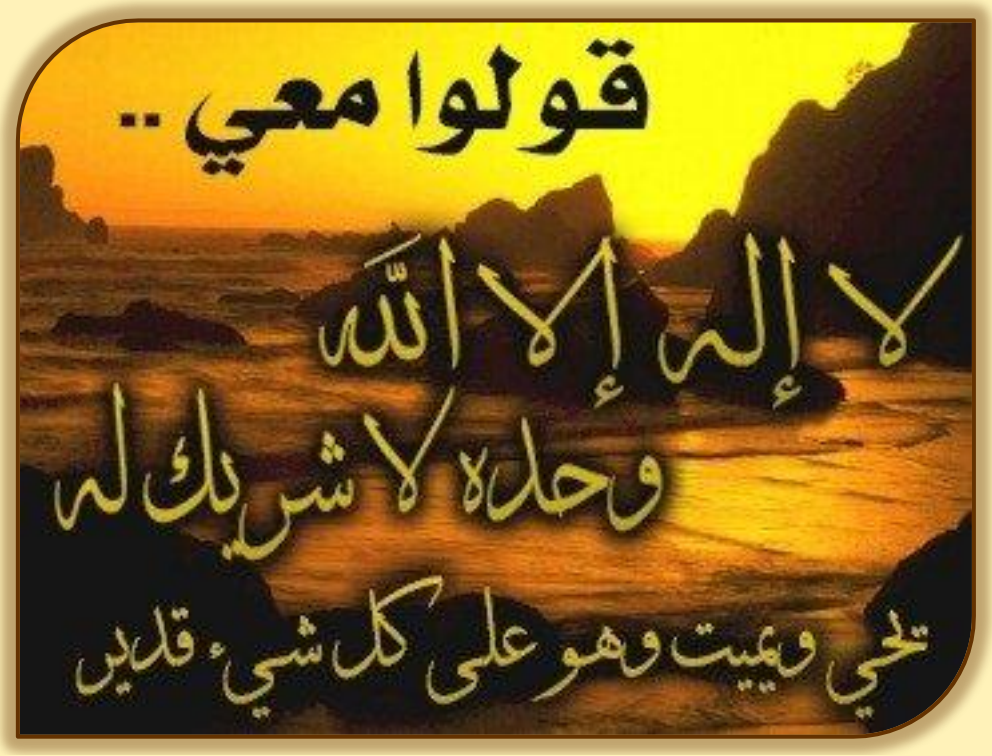

بسم الله الرحمن الرحيم

Termenii islamici în viaţa noastră

~ de Latifa Khadija ~

Înainte să mănânci,

Spune: *Bismilleh!*

După ce mănânci,

Spune: *Alhamdulilleh!*

Când vrei să mergi undeva,

Spune: *InshaAllah !*

Când eşti nervos,

Spune: *Audhu billehi min Ash-Sheitan ir-rajim!*

Când strănută cineva şi spune *Alhamdulilleh*,

Spune-i: *IerhamukeAllah*

Şi el îţi va răspunde:*Iahdikum wa islah belkum!*

Când te uimeşte ceva,

Spune: *Allahu Akbar!*

Când vrei să te simţi bine,

Spune: *Le illeha illa Allah!*

Când vorbeşti cu cineva,

Spune-i: *Allah Ifadhak!*

Când se rosteşte Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam,

Spune (şi tu): *salla Allahu aleihi wa sallam!*

Când cineva îţi face un lucru bun,

Spune (mulţumind): *JazakAllah khair!*

بسم الله الرحمن الرحيم

Sfaturi pentru părinţi

~ de Melek Cherim ~

Dragii mei părinţi, am să vă spun câteva lucruri şi tare m-aş bucura dacă m-aţi asculta. Astfel totul va fi mai uşor şi mai bine pentru noi toţi.

1. Nu faceţi promisiuni pe care nu le puteţi îndeplini. Altfel, eu nu voi mai putea avea încredere în voi.

2. Nu bateţi în retragere atunci când eu fac sau spun ceva numai cu intenţia de a vă indispune. Dacă reacţionaţi aşa, eu voi insista în acest comportament şi voi căuta întotdeauna „victoriile" uşoare.

3. Nu fiţi inconsecvenţi în acţiunile voastre faţă de mine. Acest lucru mă va pune în încurcătură şi astfel voi încerca întotdeauna cu încăpăţânare să obţin satisfacerea mofturilor mele.

4. Nu mă faceţi să mă simt mai mic decât sunt. Mă voi comporta ca atare şi voi plânge şi voi scânci.

5. Nu faceţi în locul meu şi pentru mine ceea ce pot să fac şi singur. Mă obişnuiesc foarte repede să fiu leneş şi profitor, iar pe voi să vă transform în servitorii mei.

6. Nu mă alintaţi excesiv. Eu ştiu că nu-i obligatoriu să-mi satisfaceţi toate dorinţele. Eu doar vă pun la încercare.

7. Nu vă fie teamă să fiţi severi cu mine din când în când. Sunt situaţii când prefer această atitudine, iar acest lucru mă va ajuta să-mi îndrept greşelile.

8. Nu folosiţi forţa cu mine. Mă voi obişnui aşa şi voi lua în considerare doar forţa, nu şi cuvintele.

9. Nu îmi cereţi explicaţii de ce am procedat într-un anume fel. Uneori nici eu nu ştiu.

10. Nu uitaţi că eu învăţ experimentând.

11. Nu mă protejaţi de consecinţele propriilor mele fapte.

12. Nu mă certaţi în prezenţa unor persoane străine. Vă voi asculta mult mai atent atunci când vorbim între patru ochi şi mai ales dacă observaţiile pe care mi le faceţi sunt pe un ton ferm, dar liniştit.

13. Nu-mi căutaţi nod în papură şi nu vociferaţi când vorbiţi cu mine. Veţi rămâne uimiţi cât de repede pot să „surzesc".

14. Nu puneţi la încercare onestitatea mea în mod excesiv. Bruscat într-un asemenea mod, voi deveni repede un mincinos.

15. Nu trebuie să faceţi „un capăt de ţară" din fiecare răceală pe care pot să o fac, sau de fiecare dată când îmi curge nasul. Eu mă obişnuiesc foarte repede cu atenţia acordată şi cu „avantajele" ce pot apărea în asemenea circumstanţe.

16. Răspundeţi întrebărilor pe care vi le pun. Atunci când veţi evita să-mi răspundeţi, voi înceta să vă mai întreb şi voi căuta surse de informaţie în altă parte.

17. Nu-mi spuneţi niciodată că există persoane perfecte şi fără de păcate. Aceasta îmi va da o senzaţie de zădărnicie în încercările mele de a mă compara cu voi.

18. Nu vă faceţi procese de conştiinţă că suntem prea puţin timp împreună. Ceea ce este important este câtă atenţie îmi acordaţi şi ceea ce facem în acest timp.

19. Nu uitaţi că fără înţelegere şi încurajare eu nu mă voi dezvolta armonios. Însă lauda, când este dobândită cinstit, este uneori dată uitării; reproşurile, niciodată.

20. Purtaţi-vă cu mine aşa cum vă purtaţi cu prietenii voştri şi voi deveni şi eu prietenul vostru. Ţineţi minte că eu învăţ mai ales imitând faptele celor mari, şi nu observaţiile care mi se fac.

Pe lângă toate acestea, eu vă iubesc atât de mult… Nu uitaţi să-mi răspundeţi cu acelaşi sentiment!

Cu dragoste, copilul vostru…

بسم الله الرحمن الرحيم

Cum să suportăm căldura verii

~ de Norhan Diana ~

A venit vara şi o dată cu aceasta, temperaturile cresc, iar noi putem suporta aceasta urmând nişte metode simple şi la îndemâna oricui.

Îmbrăcarea hainelor lejere din in, pânză sau bumbac, sunt foarte populare în această perioadă a anului. Dar acestea nu sunt de ajuns dacă nu folosim şi accesoriile, importante şi ele, cum ar fi de exemplu, ochelarii de soare, pălăriile şi evantaiele.

Ochelarii de soare

În această perioadă canciulară, ochelarii de soare sunt un accesoriu nelipsit. Aceştia trebuie aleşi cu grijă, iar în cazul în care nu ştiţi ce tip de ochelari vă sunt potriviţi, vă recomand să nu vă comandaţi din reviste sau site-uri specializate în shopping on-line doar pentru că sunt frumoşi şi în pas cu moda.

Fiecare este unică în felul ei, iar nu tuturor le stă bine cu orice tip de ochelari... În astfel de cazuri, se recomandă cumpărarea acestora dintr-un magazin specializat, unde puteţi proba mai multe perechi, ajungând să o găsiţi pe cea potrivită, care chiar să vă stea bine.

Ochelarii de soare ne protejează, indiferent de vârstă, împotriva razelor ultra-violete sau arsurilor oculare, deoarece soarele este foarte puternic.

Trebuie să-ţi iei ochelari scumpi ca să fii corect protejată?

Nu neapărat! Preţul ridicat permite să beneficiezi de un confort sporit şi de o elasticitate mai bună, cu alte cuvinte, de o calitate superioară. Aceia care înconjoară mult ochiul, sunt necesari pentru sporturile extreme, ţinând cont de faptul că şi preţul lor este mai piperat.

O pereche de ochelari de calitate are o protecţie UV ridicată. Pentru a ne cumpăra o pereche de ochelari, e mai bine să apelăm la opticieni, care ne propun ochelari de soare de cea mai bună calitate.

بسم الله الرحمن الرحيم

Sănătate – Varicele

~ de Roxana Cuibuş ~

Multe dintre femeile din ziua de azi acuză dureri la nivelul membrelor inferioare, senzaţie de arsură, de picioare obosite, umflate, furnicături, amorţeli. Toate aceste simptome traduc o tulburare a circulaţiei venoase de întoarcere, care devine deficitară, alterări ale pereţilor venoşi şi ale aparatului valvular şi, în cele din urmă, apariţia varicelor.

Majoritatea dintre noi am auzit despre această afecţiune, însă nu toată lumea ştie care sunt cauzele apariţiei bolii varicoase, cum putem face profilaxia sau prevenirea ei, la ce medic trebuie să ne adresăm pentru diagnostic care şi tratament. Pentru a înţelege mai bine cum se produc modificările şi cum apare boala, putem începe cu câteva date despre Anatomia membrului inferior, apoi vom continua prin a explica şi defini ce sunt de fapt varicele, vom prezenta factorii de risc, complicaţiile acestei boli şi, inshaAllah, variatele metode de tratament.

Cum şi de ce apar varicele?

Trebuie să ştim că circulaţia de întoarcere a membrului inferior se face într-un singur sens, de jos în sus şi duce sângele dinspre periferie înspre organele vitale, prin intermediul venelor. Însă reţeaua venoasă are două sisteme: unul la suprafaţă, numit şi superficial, care susţine 10-20% din debitul sangvin prin două vene importante, vena safenă internă şi vena safenă externă, şi celălalt situat în profunzime, care susţine 80-90% din debitul sangvin. De asemenea, cele două sisteme comunică între ele prin nişte vene, numite vene comunicante.

Un alt aspect privind circulaţia este acela că venele sunt prevăzute cu valve, pentru a asigura sensul circulaţiei venoase, dar când aceste valve nu mai funcţionează

bine, adică nu se mai închid eficient, când pereţii venoşi îşi pierd elasticitea se formează un reflux în sensul invers circulaţiei normale a sângelui, încărcarea excesivă a venelor superficiale şi formarea unor dilataţii venoase caracteristice bolii varicoase. Astfel, apar varicele, vene lărgite ca nişte cordoane situate imediat sub piele, care în majoritatea cazurilor dau şi un aspect neplăcut, inestetic picioarelor.

Factori de risc

Unele persoane se nasc cu defecte valvulare sau cu pereţii venoşi mai subţiri. Schimbările hormonale care apar la pubertate, sarcină, menopauză sau administrarea de estrogen, de progesteron sau anticoncepţionale pot contribui la apariţia şi dezvoltarea varicelor.

Vârsta înaintată, obezitatea, istoricul familial de varice, statul pe scaun sau în picioare timp îndelungat, afecţiuni care cresc

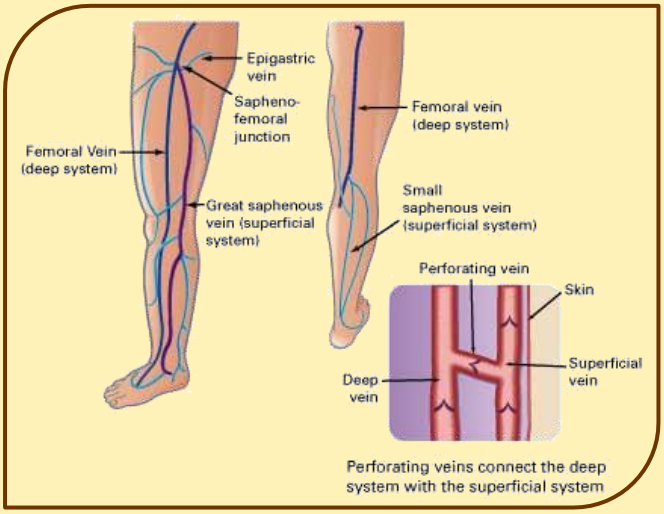

presiunea abdominală, cum ar fi existenţa de lichid în cavitatea abdominală sau sarcina, viaţa sedentară, fumatul (afectează microcirculaţia), tocurile înalte, pantofii strâmţi, alimentaţia dezechilibrată reprezintă, de asemenea, factori care cresc posibilitatea de apariţie şi dezvoltare a bolii varicoase.

Cum putem preveni apariţia varicelor?

Sportul, exerciţiile fizice, mersul pe jos sau cu bicicleta, înotul sunt benefice şi recomandate, dacă vedem că suntem predispuse la varice.

Schimbarea stilului de viaţă contribuie la o circulaţie sangvină cu probleme. Trebuie acordată o atenţie deosebită alimentaţiei, mai ales în cazul în care avem kilograme în plus, pentru că acestea îngreunează şi mai mult circulaţia de întoarcere a sângelui.

De asemenea, putem să purtăm ciorapi elastici compresivi, care sunt foarte eficienţi în stimularea circulaţiei. Putem să-i achiziţionăm din farmacii sau din magazine care distribuie produse tehnico-medicale.

Menţinerea picioarelor în poziţie orizontală sau ridicate puţin peste poziţia orizontală împiedică acumularea de sânge la nivelul venelor şi staza venoasă; purtarea

de îmbrăcăminte şi încălţăminte comodă sau băile cu apă sărată călduţă ajută, la rândul lor, la o mai bună circulaţie a sângelui şi la evitarea apariţiei varicelor.

Trebuie evitat statul timp îndelungat pe scaun sau în picioare, dacă dorim să nu se dezvolte boala varicoasă!

În cazul în care observăm apariţia varicelor, care sunt uşor de diagnosticat, putem să ne adresăm medicului de familie, ce ne poate face indicaţii de tratament, însă cel mai bine ar fi să consultăm un medic specialist în chirurgia vasculară, care are o pregătire specială în acest domeniu.

După cum am specificat mai sus, diagnosticul se pune cu uşurinţă prin simpla vizualizare a cordoanelor varicoase sub piele, însă dacă luăm în considerare un tratament chirurgical, atunci va fi nevoie de teste suplimentare care indică locul exact unde este vena afectată.

Tratamente împotriva varicelor

Ecografia Doppler este un test frecvent utilizat, care furnizează medicului aspecte privind dinamica circulaţiei membrului inferior (ulterior a apărut şi Eco Doppler color), iar în cazurile mai grave, unde boala varicoasă este însoţită de complicaţii, se foloseşte venograma.

Tratamentul este variat, de la simplul tratament la domiciliu, care include exerciţii fizice şi purtarea ciorapilor elastici compresivi, până la tratamentul medicamentos şi chirurgical.

Scleroterapia foloseşte injectarea unei substanţe în vena varicoasă pentru a leza peretele interior şi închiderea venei. Este o tehnică minim invazivă, prin care sunt tratate dilataţiile vasculare mici, care arată ca şi o pânză de păianjen. Pentru un tratament eficace este nevoie de 2-3 şedinţe, la interval de 1-3 luni. Scleroterapia este contraindicată femeilor însărcinate sau celor care alăptează, diabeticilor, celor cu boli de sânge sau persoanelor infectate cu HIV.

O altă metodă este tehnica de stripping şi ligaturare, caz în care se fac incizii la capetele venei varicoase. Aceasta este legată la capete şi apoi extrasă prin stripping sau smulgere. De obicei,

venele de dimensiuni mari sunt tratate prin tehnici chirurgicale. Anestezia este locală şi după operaţie se aplică o faşă elastică timp de 24 de ore, urmată de ciorapi de contenţie timp de 21 de zile, care trebuie utilizaţi doar pe parcursul zilei.

Tratamente naturiste

Cele mai indicate plante în combaterea varicelor sunt: castanul, frunzele de alun, fructele de cătină, nucile verzi, sucul de urzici, ceapa roşie, usturoiul, tinctura de vâsc, terapia cu sirop de păpădie, ceaiul de păducel, rozmarin, salvie, frunzele tinere de viţă.

Ca în orice afecţiune, şi în cazul varicelor este adevărat dictonul: „Cu cât surprindem boala în faze mai puţin avansate, cu atât avem rezultate mai bune.”

O tehnică terapeutică nouă este tratarea cu laser şi endovasculară, depsre care voi scrie, inshaAllah, un articol următor.

بسم الله الرحمن الرحيم

Sportul - un scop, o valoare

~ de Roxana Cuibuş ~

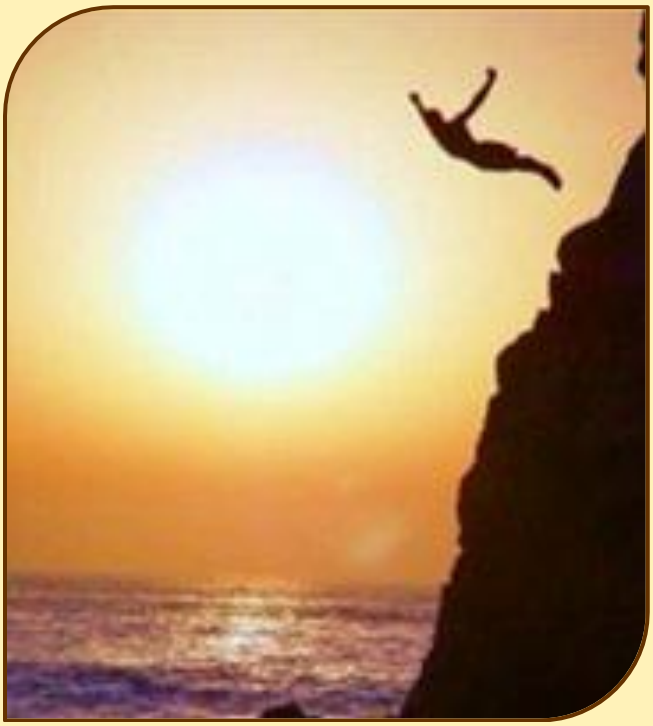

Într-adevăr, iubind sportul, ne dăruim sănătate şi nu numai, iubind sportul devenim mai disciplinaţi, mai puternici, mai încrezători în propriile forţe.

Dacă în numărul trecut am scris câteva principii de bază despre cum să avem o viaţă mai sănătoasă, făcând referire la exerciţii fizice, la un regim alimentar adecvat activităţii pe care o desfăşurăm, în acest articol o să promovăm sportul, spunând că este crucial să înţelegem rolul lui în prevenirea multor boli, să atragem atenţia asupra consecinţelor care pot apărea pe măsură ce devenim tot mai sedentari. Este important să ne facem o idee clară, să ne informăm şi apoi să acţionăm în consecinţă, inshaAllah. Pe lângă efectul benefic care apare pe plan fizic, social, emoţional, cognitiv, imunologic, reducând prevalenţa bolilor cronice, a osteoporozei, sportul previne şi apariţia bolilor cardiovasculare, a obezităţii, a diabetului şi a cancerului.

Boala coronariană a inimii şi infarctul miocardic sunt două cauze majore de deces la nivel global. Dieta inadecvată cu conţinut crescut în grăsimi, lipsa activităţii fizice, consumul de tutun sunt factori importanţi în apariţia acestor boli, însă prin sport putem înlătura toate acestea, lucru care este foarte important, deoarece trebuie să acordăm o atenţie deosebită asupra acţiunii de prevenire, de profilaxie, şi inshaAllah numărul afecţiunilor se va reduce considerabil.

Activitatea fizică îmbunătăţeşte metabolismul glucozei, scade presiunea sangvină, reduce grăsimile din organism. Exerciţiile cardio sunt potrivite, alergatul, mersul pe jos, ciclismul, înotul ne pot fi de ajutor.

De asemenea, un stil de viaţă sănătos şi scăderea în greutate pot preveni sau chiar întârzia apariţia diabetului. Incidenţa ridicată a obezităţii este grefată de consumul crescut de alimente grase, de lipsa sportului în viaţa de zi cu zi, de scăderea nivelului activităţii fizice şi, odată apărută obezitatea, va atrage şi alte afecţiuni ameninţătoare. Raportată la populaţia totală a globului, obezitatea afectează peste 450 milioane de persoane.

O altă afecţiune pe care o putem preveni prin sport, printr-o dietă corespunzătoare, este renunţarea la consumul de tutun, o cauză a apariţiei cancerului, unele studii estimând că 40% dintre cazurile de cancer pot fi prevenite în acest mod.

Oamenii au tendinţa să spună că ceea ce este gustos este şi bun pentru sănătate, însă această concepţie este greşită şi puţini dintre noi pot rezista varietăţii de produse găsite în supermarketuri.

În concluzie, putem dezvolta o serie de metodologii pentru a susţine sportul, el rămânând o strategie terapeutică foarte ieftină şi în acelaşi timp foarte eficientă prin care ne putem îmbunătăţi şi corecta stilul de viaţă şi propriul sistem de sănătate.

Îndemnul de a face sport îl întâlnim încă de pe vremea Profetului Mohammed, salla

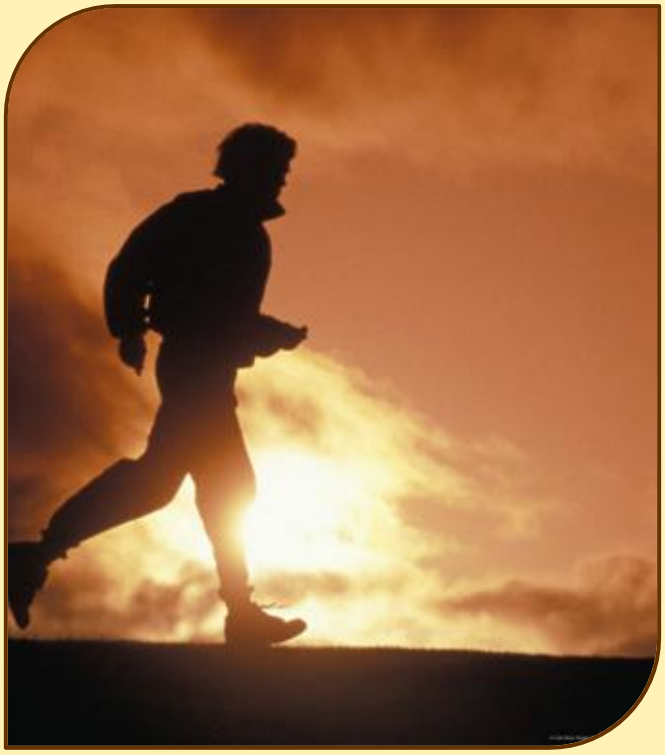

Allahu aleihi wa sallam, Omar ibn Al-Khatab recomandându-le musulmanilor să participe la întreceri, să practice înotul, călăritul, trasul cu arcul şi sfătuindu-şi comunitatea să îi înveţe pe copii aceste sporturi:

„Învăţaţi-vă fiii să înoate şi să tragă cu arcul, iar pe fete învăţaţi-le să coasă.”

(relatat de Baihaqi)

Acest îndemn direct de a practica sportul arată cât de importantă este în Islam activitatea fizică, determinându-i pe musulmani să-şi întărească trupurile, să le facă solide. Punând mai multă lumină asupra subiectului, Sheikul Atiyyah Saqr, fost conducător al Comitetului de Fatwa Al-Azhar, declară următoarele:

„De la începuturile omenirii, oamenii au găsit diverse mijloace de a se antrena fizic şi au inventat

foarte multe tipuri de sport, pentru a-şi face corpurile mai puternice, dar fiecare sport în funcţie de condiţiile sale. Într-un popor unde bătăliile erau foarte obişnuite, se practicau sporturi precum ridicarea de greutăţi, tragerea cu arcul şi duelul, în timp ce înotul era sportul favorit al celor care trăiau în zone de lângă mare. În peninsula Arabă, oamenii erau obişnuiţi cu vânatul şi cu călăritul, datorită călătoriilor dese pe care le făceau, mutându-se dintr-un loc în altul".

Musulmanilor li s-a indicat să aibă trupuri şi minţi puternice, aşa cum spune hadithul:

„Un credincios puternic este mai bun şi mai iubit de Allah decât unul mai slab în credinţă şi amândoi sunt buni."

(relatat de Muslim)

Un trup solid şi puternic este capabil să îndeplinească şi datoria religioasă, şi îndrumările de zi cu zi.

O să închei spunând totuşi că un om puternic nu este acela care poate doborî o altă persoană, ci acela care reuşeşte să-şi controleze furia, aşa cum spune hadith-ul:

„Şi trupul tău are, de asemenea, drepturile sale asupra ta."

(relatat de Bukhari)

بسم الله الرحمن الرحيم

Bucătărie orientală

~ de Sara Sarah ~

Vă propunem o varietate de reţete, cu un amestec de ingrediente din diferite regiuni, o mixtură bogată în arome şi culori, o alternativă gustoasă şi sănătoasă, pe placul multora.

Supă de linte

Ingrediente:

2 căni de linte roşie
2 cartofi
o ceapă
unt (ulei), sare
2 roşii medii
3 morcovi
2 căţei de usturoi
piper, chimen

Mod de preparare:

Se pune apă la fiert, se sărează, se adaugă lintea şi se dă în clocot.

Apoi, aceasta se fierbe la foc mediu timp de 30 de minute, până când se înmoaie.

Se curăţă legumele, se taie cubuleţe şi se pun la fiert. După ce acestea au fiert, se lasă totul la răcit pentru câteva momente. Apoi, totul se pune într-un blender, obţinându-se o pastă. Dacă aceasta este prea groasă, se mai poate adăuga puţină apă.

Se obţine, astfel, o supă. În aceasta se adaugă sare şi piper după gust, apoi se pun 1-2 linguriţe de chimen şi puţin unt.

Preparatul rezultat se dă în clocot şi se fierbe timp de 5 minute, la foc mic.

Când este gata, supa se garnisește cu verdeaţă şi se serveşte cu lipie prăjită, tăiată cuburi.

بسم الله الرحمن الرحيم

Curcan umplut

Ingrediente:

1 curcan
2 linguri de unt
1 pahar şi ½ apă
2 pahare de orez
1 pahar de mazăre
o ceapă
5 morcovi, tăiaţi în bucăţi
2 ardei verzi, tăiaţi felii
o ceapă tocată
1 lingură mare de migdale
1 lingură mare de stafide
sare, piper, scorţişoară, condimente ,
1 cubuleţ de Maggi de găină

Mod de preparare:

Se spală bine curcanul, apoi se condimentează cu sare , piper, scorţişoară, după care se unge cu unt.

Umplutura:

Se amestecă orezul cu mazărea, morcovii, ardeiul verde, ceapa, mig-

dalele şi stafidele. Se adaugă amestecul obţinut în 250 ml de apă şi se fierbe la foc mic, timp de 25 de minute.

Amestecul obţinut se foloseşte la umplerea curcanului. Pentru a nu ieşi orezul, este de preferat să se lege curcanul.

Între timp, cubuleţul de Maggi se topeşte în puţină apă caldă, până ce acesta se transformă într-un fel de supă. Aceasta se adaugă peste curcanul aşezat într-o tavă mare.

Se înveleşte tava cu folie de aluminiu şi se pune la cuptor, la foc mediu, pentru 3 ore. Îndată ce acesta se rumeneşte, se scoate folia de aluminiu şi se taie felii.

بسم الله الرحمن الرحيم

Khoshaf

Ingrediente:

fructe uscate (prune, smochine, stafide, caise)
scorţişoară

Preparare:

Fructele uscate se taie în felii mai mari. Peste acestea, se adaugă 2-3 linguriţe de scorţişoară şi apă călduţă. Se lasă astfel timp de câteva ore, până când fructele se înmoaie. Se serveşte rece.

Dicţionar al termenilor islamici

Allah, unul dintre numele Singurei Divinităţi, Singur în divinitatea Sa, Cel pe care cu adevărat trebuie să-L venerăm, Singurul căruia I se cuvine venerarea, Singurul care este Unic în orice sens. Sheikh Uthaymeen afirmă că însuşi numele „Allah" indică toate celelalte 99 de nume perfecte (cunoscute nouă), precum şi măreţele atribute (ale căror număr nu ne sunt încă cunoscute nouă, oamenilor). Ne indică toate caracteristicile Divinităţii, împreună cu negarea opoziţiilor acestora. Atributele Divinităţii sunt atributele perfecţiunii. Numele şi atributele lui Allah subhana wa ta'ala nu au nici o imperfecţiune, sunt perfecte

Adhan, chemarea la salah (rugăciune)

Aleihi sallam, pacea fie asupra lui, această expresie se pronunţă după ce menţionăm numele oricărui Profet (în afară de Profetul Mohammed, când spunem „Salla Allahu aleihi wa sallam") sau al vreunui Înger: Jibril (Gabriel), Mikail (Mihail), etc.

Alhamdulilleh, mulţumiri lui Allah subhana wa ta'ala

Allah subhana wa ta'ala, Allah - Cel mai Glorios, Cel mai Înalt

Allahu Akbar, Allah este Cel mai Mare

Allahu Alam, Allah subhana wa ta'ala ştie cel mai bine

Allah Ifadhak, Allah să te protejeze, să te ocrotească

Ameen, o suplicaţie (Dua), însemnând „O, Allah, răspunde la ceea ce s-a spus”. De obicei, este spus cu voce tare în rugăciuni

As salam aleykum wa rahmatullahi wa barakatuhu, pacea, mila şi binecuvântarea lui Allah să fie asupra ta (şi a tuturor celor prezenţi)

Asr, (seminificând **după-amiază**), de asemenea este rugăciunea obligatorie, care constă din patru unităţi; Salat al-Asr

Audhu billeh, caut adăpost la Allah subhana wa ta’ala

Bismilleh Ar-Rahman, Ar-Rahim, în numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Dawah, forma de răspândire a Islamului

Dhuhr, (semnificând **amiază**) este, de asemenea, rugăciunea obligatorie care se desfăşoară la amiază: Salat al-Dhuhr

Djinni, creaturi ale lui Allah subhana wa ta’ala, făcute din foc, înainte de crearea oamenilor

Fatwa, completare a unor decizii nedetaliate, luată de Ulama (savanţii musulmani)

Fiqh, Jurisprudenţa Islamică

Hadith, **plural ahadith**, literal înseamnă relatare, spuse, discurs; reprezintă ceea ce a spus Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam şi modalitatea în care el s-a comportat în anumite situaţii

Hasanat, răsplăţi primite numai de la Allah Preaînaltul

Iahdikum wa islah belkum, să vă îndrume pe Calea cea Dreaptă şi să vă corecteze situaţia

IerhamukeAllah, Allah să fie milostiv cu tine!

Imam , persoana care conduce o congraţiune (jamaa) în rugăciune; liderul musulmanilor în rugăciune, care conduce Moscheea

InshaAllah, numai dacă Allah Preaînaltul voieşte

Iqama, chemarea de începere la rugăciune

JazakAllah kheir, expresie de mulţumire; înseamnă „Fie ca Allah subhana wa ta'ala să te răsplătească cu tot ce are dintre cele mai bune"

La ilahe illa Allah, nu există altă divinitate în afară de Allah

Radhi Allahu anha/u, fie ca Allah subhana wa ta'ala să fie mulţumit de ea/el

Salla Allahu aleihi wa sallam, Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa; expresie folosită numai la pronunţarea numelui Profetului Mohammed

Sahih, autentic (şirul celor mai veridici naratori), corect

Shariah, legea islamică, cu privire la comunitate

Sheikh, bătrân respectabil, savant

SubhanaAllah, expresie folosită la tot ce este extraordinar, la tot ce este ieşit din comun; cât de Măreţ eşti Tu, Allah

Sunnah, viaţa şi tradiţia Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

Wa aleykum salam wa rahmatullahi wa barakatuhu, pacea, mila şi binecuvântarea lui Allah să fie şi asupra ta (şi a tuturor celor prezenţi)

Surat Al-'Ahqaf

(Meccană [66]; 35 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Deci rabdă, aşa cum au răbdat cei statornici
dintre trimişi şi nu cere să vină
degrabă asupra lor!
Şi în Ziua când vor vedea ce li se promite,
atunci li se va părea că nu au rămas
[pe pământ] decât un ceas dintr-o zi.
Iată o vestire!
Şi oare cine să fie nimiciți, afară de
neamul de nelegiuiți?

Jazakom Allahu Khairan

ANNISAA